

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 225.468 van 13 november 2013
in de zaak A. 202.457/XIV-33.765**

In zake : Kurt VANGOIDSENHOVEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Johan Durnez en Erwin Goffin
kantoor houdend te 3050 Oud-Heverlee
Waversebaan 134 A
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de VLAAMSE GEMEENSCHAP, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Tom De Sutter
kantoor houdend te 9000 Gent
Koning Albertlaan 128
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 16 november 2011, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van 4 november 2011 van de Disciplinaire Raad Medisch Verantwoorde Sportbeoefening van de Vlaamse Gemeenschap houdende de bevestiging van de beslissing van 27 september 2011 van de Disciplinaire Commissie waarbij verzoeker wordt uitgesloten voor een periode van vier jaar en hem een administratieve geldboete van 5.000€ wordt opgelegd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 216.462 van 24 november 2011 is de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

Verzoeker heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Werner Weymeersch heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 25 september 2013.

Kamervoorzitter André Beirlaen heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Johan Durnez, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Tom De Sutter, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Werner Weymeersch heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker is een eliterenner zonder contract en neemt op 28 juli 2011 deel aan de Ronde van Vlaams Brabant te Boutersem. Na afloop van de

wielerwedstrijd wordt verzoeker onderworpen aan een dopingcontrole en wordt hem gevraagd toestemming te geven tot een huiszoeking. Zowel verzoeker zelf als zijn vriendin geven toestemming tot een huiszoeking.

Tijdens deze huiszoeking worden diverse verboden middelen aangetroffen, waaronder EPO, CERA, groeihormonen, magistrale bereidingen met ondermeer dexamethasone en phenylephrine.

Er wordt een proces-verbaal opgesteld waarin wordt vermeld:

“FEDERALE GERECHTELIJKE POLITIE LEUVEN - 3919

FEDERALE GERECHTELIJKE POLITIE LEUVEN

Philipssite 4 - 3001 LEUVEN

Bijlage 1 aan PV 004916/2011

Notitie : AN.62.L3.008850/2009

(T) 016/280411 - (F)O16/280646

Voor eensluidend verklaard afschrift

VERHOOR

Op donderdag 28-07-2011 om 21u37,

Wij, W. T., Officier van Gerechtelijke Politie, verhoren:

Naam, Voornaam : Van Goidsenhoven Kurt Georges Rachel

Geboren te / op Diest / 2-8-1976

Nationaliteit:

Geslacht / Burg. st.: Mannelijk / Gescheiden

Beroep : Chef post / douaneagent

Wettelijke verblijfplaats: 3380 Glabbeek (België) Bergstraat, 4

Ik wens mij uit te drukken in het Nederlands en maak formeel de keuze van deze taal voor de verdere rechtspleging.

Naar aanleiding van uw mededeling, neem ik er kennis van dat:

* ik het recht heb te zwijgen en te weigeren de vragen te beantwoorden die mij gesteld worden,

* ik kan vragen dat alle vragen die aan mij worden gesteld en alle antwoorden die ik geef, worden genoteerd in de gebruikte bewoordingen;

* ik kan vragen dat bepaalde opsporingshandeling wordt verricht of een bepaald verhoor wordt afgenomen;

* mijn verklaringen als bewijs in rechte kunnen worden gebruikt.

Mijn verhoor vangt nu aan om 21.37 uur,

Heden hebt u mij na de wielervedstrijd in Boutersem aangesproken, u hebt zich met uw dienstkaart kenbaar gemaakt als iemand van de Federale Politie Leuven.

U hebt mij gezegd dat ik mij diende aan te bieden voor een dopingcontrole.

Ik heb deze controle ondergaan, ik heb een urinestaal gegeven, de controle is zonder problemen verlopen.

Vervolgens hebt u mij de mogelijkheid gegeven om mij te wassen in de parochiezaal - onze kleding en sportzakken lagen daar.

U hebt mij mijn sportzak terug gegeven die in uw voertuig lag. U hebt mij gezegd dat u reeds een controle van onze persoonlijke voorwerpen - en mijn sportzak - had uitgevoerd en dat er verdachte en een verboden medicatie, ttz een humaan dopingproduct, had aangetroffen.

U hebt mij gevraagd of ik u een toestemming tot huiszoeking wou geven voor

mijn woning te Glabbeek, Bergstraat 4.

Ik heb u deze toestemming gegeven.

Vervolgens ben ik met u, in uw dienstvoertuig, meegereden tot aan mijn woning.

Mijn vriendin A. B. was reeds in onze woning aanwezig, dit samen met twee van uw collega's.

Zij heeft ook een toestemming tot huiszoeking gegeven en hierna bent u begonnen met uw zoeking.

In het naar mijn woning rijden hebt u mij gevraagd of er verboden doping producten aanwezig waren in de woning, ik heb u gezegd dat dit niet het geval was.

Bij aanvang van de huiszoeking hebt u mij dit nogmaals gevraagd, weer heb ik u gezegd dat dit niet het geval was.

Tijdens de huiszoeking hebt u allerlei verboden producten gevonden, zoals EPO en groeihormonen.

Ik heb geen opmerkingen over het verloop van de huiszoeking, u hebt ter plaatse een inventaris gemaakt en ik ontvang hiervan nu een kopij.

U deelt mij mee dat u samen met mij de lijst gaat overlopen van de voorwerpen die u bij mij hebt aangetroffen en vraagt mij telkens een bondige verklaring te geven over dit voorwerp.

U zal mij ook telkens dit voorwerp tonen.

U toont mij de voorwerpen aangetroffen in de badkamer op het gelijkvloers.

1. U toont mij een verpakking met gebruikte spuit MIRCERA. Dit is EPO gekend als CERA, ik heb het aangekocht in AKEN/Duitsland, ik heb het gewoon gekocht bij een apotheek een maand a anderhalve maand geleden, ik heb er tussen de 60 en 70 Euro voor betaald. Ik heb het een drietal weken geleden gebruikt. Ik had er toen drie aangekocht.
2. U toont mij een gebruikte spuit v.h. merk SYRINGA, 20ml. Ik had die spuit nog liggen ik weet niet waar ik ze aangekocht heb. Ik trek daar suikerwater mee op om mezelf in te spuiten. Het gaat dan om die ESAFOSFINA.
3. U toont mij een niet gebruikte spuit merk TERUMO, 10ml. Ik weet niet waar ik die aangekocht heb. Ik zou ze normaal gezien gebruikt hebben om dat suikerwater in te spuiten.
4. U toont mij een gebruikte spuit merk TERUMO, 10ml. Dat is hetzelfde verhaal als hiervoor.
5. U toont mij twee gebruikte insulinespuitjes. Ik weet niet meer waar ik die gekocht heb, ik heb ze gebruikt om groeihormoon in te spuiten.
6. U toont mij twee gebruikte spuiten ARANESP 40g. Dit is EPO gekend als WESP. Ik heb dit ook gekocht in AKEN/Duitsland, ik weet niet bij welke apotheker, ik heb er 90 Euro per stuk voor betaald, dit was in de winter dat ik die gekocht heb. Ik heb ze in januari gebruikt gehad als voorbereiding op het seizoen, het was in elk geval buiten competitie. Ik had er toen twee aangekocht.
7. U toont mij een gebruikte spuit MIRCERA. Dit is EPO en is het zelfde als punt 1 hiervoor.
8. U toont mij een gebruikte spuit NEORECORMON in verpakking. Dit EPO, ik heb het aangekocht in AKEN/Duitsland. Het is een anderhalve maand geleden. Ik heb er een 40 Euro voor betaald. Ik heb één spuit vijf weken voor vandaag en één spuit vier weken voor vandaag gebruikt. Ik had er toen twee aangekocht.
9. U toont mij een lege huls van een spuit. Dit is een huls van een gebruikte spuit NEORECORMON. Het is hetzelfde als het punt hiervoor.
10. U toont mij een spuit met groene hals. Ik weet niet meer waar ik ze heb aangekocht. Ik heb ze gebruikt om het suikerwater mee in te spuiten waar we het hiervoor over hadden.

11. U toont mij vier beschermhoesjes van de MIRCERA spuiten. Het gaat hier om de drie hoesjes van de MIRCERA en het andere is van de ARANESP, waar het vijfde is weet ik niet. Het is hetzelfde systeem van spuit.
12. U toont mij een beschermhoesje van een insulinespuit. Ik weet niet waar de spuit is, waarschijnlijk ergens anders op de lijst, ik heb de spuit gebruikt om groeihormoon in te spuiten.
13. U toont mij twee lege flacons met het etiket afgescheurd, er is nog net leesbaar dat het om SOMATROPIN gaan. Dat is een groeihormoon, zo had ik er ook drie aangekocht in de winter samen met de ARANESP, in Duitsland, ik heb er 40 Euro per stuk voor betaald. Ik heb ze gebruikt in voorbereiding van het seizoen in januari en februari.
14. U toont mij één lege flacon ESAFOSFINA. Dit is suikerwater, ik heb het deze week maandag aangekocht bij een apotheker in NIJLEN. Ik weet niet wat ik er juist aan betaald heb. Ik heb mij dit de laatste dagen, ttz maandag en dinsdag, zelf intraveneus ingespoten met een vlindernaaldje. Het is een recuperatiemiddel, ik spuit mijzelf zo drie of vier spuiten gezet.
15. U toont mij een gebruikte spuit. Ik zeg u dat dit SOMATROPINE is maar dan in een andere verpakking.

U zegt mij dat u begint aan de voorwerpen gevonden in de slaapkamer, ttz in de klerkast.

16. U toont mij drie volle verpakkingen NEYTEST NR16. Dat is een vitaminepreparaat, iets homeopathisch. Ik heb zo vijf verpakkingen gekocht bij apotheker S. in Glabbeek, ik heb dat besteld ergens in maart of april van dit jaar, ik denk dat het 50 Euro per doosje kost. Ik spuit mij dat intraveneus in en dit in een reeks van vijf en vijf dagen achter elkaar.
17. U toont mij een volle verpakking SOLCOSERYL. Dat komt ook van die apotheek in NIJLEN, ik ben het er deze week gaan halen. Dit zou zorgen voor een betere bloedsomloop. Ik weet dat van mezelf, ik weet het van J. M. in Wezemaal, hij was een homeopaat, hij is al een paar jaren overleden. Ik weet niet wanneer ik het zou gebruiken. Ik heb het vroeger al gebruikt gehad, ik denk een vijf jaren geleden. Je moet gewoon één per keer nemen wanneer je denkt dat het nodig is. Ik spuit het ook intraveneus in.
18. U toont mij één in gebruik zijnde verpakking CETIRIZINE. Dit zijn pillen tegen een allergie tegen pollen. Ik heb dat in april gebruikt op voorschrift van dokter W. in St Truiden.
19. U toont mij één in gebruik zijnde verpakking met een magistrale bereiding van apotheek S. te Glabbeek. Als klant is mijn vriendin B. A. vermeld op het etiket. Volgens dit etiket gaat het om 40 gelulen met XYZAIL en DEXAMETHASONE, werd het voorgeschreven door dokter W. J. en dateert het van 12/11/2010. De dokter heeft mij dat voorgeschreven voor een neusverkoudheid, ik heb dat toen genomen, dat was buiten competitie.
20. U toont mij een nog verpakte vlindernaald. Dat was om mezelf in te spuiten, ik weet niet waar ik dat gekocht heb.
21. U toont mij een nog verpakte INFUSIESET. Dat zit bij de flacon met ESAFOSFINA, normaal moet je dat als een infuus toedienen maar ik kan mezelf geen infuus zetten, daarom dat ik het met een gewone spuit inspuit.
22. U toont mij een etiket van apotheker B. H. uit NIJLEN dd 25/07/11 voor de aankoop van ESAFOSFINA en SOLCOSERYL op mijn naam. Dat is van die aankoop waar ik het hiervoor over had. Ik heb mij SIS-kaart gebruikt bij de aankoop.

U begint nu met de voorwerpen aangetroffen in de Vuilbak in de keuken.

23. U toont mij de resten van een verpakking ESAFOSFINA. Dat is de verpakking van de hiervoor besproken aankoop.

24. U toont mij de lege verpakking SINGULAIR. Dat zijn pillen die dienen voor de luchtwegen. Ik denk dat ik het op voorschrift van dokter W. heb gekocht, het is al van heel lang geleden.
25. U toont mij de lege verpakking BISOLVON. Dat zijn pillen, een homeopathisch middel, die dienen voor de luchtwegen. Je kan het vrij kopen, ik koop het bij apotheek S.. Ik heb het al lang geleden gebruikt gehad, het was het begin van het jaar.

U zegt mij dat we beginnen aan de voorwerpen gevonden in de keuken

26. U toont mij een doosje magistrale bereiding van apotheek S. in Glabbeek. Er staat opgeschreven door de apotheek "10 suppo's" en "coffeïne 100mg, Paracetamol 600mg en Eucalyptol 120mg". Die komen van bij S., ik heb ze lang geleden aangekocht, ik denk in april van dit jaar, de bedoeling is het te gebruiken bij het rijden van tijdritten, die suppo's zetten alles open. Ik heb er drie van gebruikt bij het trainen, ik vond het maar niets. S. heeft ze gemaakt op mijn vraag, ik heb die samenstelling zelf bedacht. Ik weet niet wat ik er voor betaald heb.

U toont mij nog een groene en een witte gelulle die in het doosje zitten. Dat is volgens mij "ANTIGRIEPINE" dat gemaakt is door de apotheek S. in LINTER.

27. U toont mij een strip met negen suppo's zonder enige vermelding. Dat zijn gelullen die ik bij dokter W. heb gekocht, er zit EUCALYPUS in en het wordt gebruikt voor de wedstrijd met de bedoeling om de luchtwegen open te zetten. Ik heb er ooit één van gebruikt op een training. Ik weet niet meer wat het kost, ik denk dat ik ze heb van in de winter laatstleden.
28. U toont mij een doosje met een magistrale bereiding van apotheek S. in LINTER. Op het etiket staat niet vermeld wat de bereiding is. Enkel dat er 2x1/dag dient genomen te worden en dat ze voor mij bestemd waren op voorschrift van dokter W. dd 13/05/2011. Ik weet niet meer om wat het gaat, ik veronderstel dat ik ze genomen heb maar voor wat of hoe weet ik niet meer.
29. U toont mij een potje met pillen, een magistrale bereiding van apotheek L. te ZELEM, met de vermelding SPORT-FIT, "tegen verzuring, meer kracht". Dat heb ik er gewoon gekocht, het is er zo te koop, het is tegen de verzuring van de spieren, ik heb het in maart of april gekocht ik heb ze regelmatig gebruikt gehad.
30. U toont mij twee NEUSSPRAY's. een magistrale bereiding van apotheek S. te LINTER. Ik heb het ene een maand geleden aangekocht en het andere een paar weken geleden, volgens de apotheek is het hetzelfde product als OTHIVIN maar dan veel goedkoper.

U zegt mij dat u begint aan de voorwerpen gevonden in de slaapkamer.

31. U toont mij een in gebruik zijnde verpakking CEDOCARD 10mg van 100 tabletten, er zitten er nog 90 in. Ik heb dit in Gasthuisberg gekregen toen ik vier jaar geleden problemen had mijn hart. Ik had een ontsteking van mijn hartspier. Ik heb er toen maar heel weinig van genomen. Volgens mij pept het mijn hart op, ik had toen te weinig zuurstof in mijn bloed en het doet mijn hart beter werken.

U zegt mij dat de vervaldatum pas in september 2014 is en dat er evenmin een etiket van een apotheker op de verpakking is te vinden, dat u mijn verhaal dus niet geloofd. Ja ik kan het misschien later nog gekregen hebben bij een controle bezoek maar het is in ieder geval op aanraden van GASTHUISBERG, de dokter ken ik niet meer.

32. U toont mij een verpakking DURVITAN 300mg. Dit is cafeïne die ik aangekocht heb in SPANJE, dit was in april van dit jaar toen we er op

trainingsweek waren. Ik heb er een vijf Euro voor betaald. Ik gebruik het regelmatig tijdens de wedstrijd om alerter te zijn.

33. U toont mij een verpakking met drie ampullen STEROP VITAMINE B12. Ik heb dit aangekocht bij apotheek S. in GLABBEEK, het was een paar weken geleden, ik weet niet meer wat ik er voor betaald heb. Ik heb het nog niet gebruikt, het kan ingespoten worden of je kan het ook gewoon drinken, ik zou het drinken, het is om soepele spieren te krijgen.
34. U toont mij een kasticket van apotheek E. ttz S. in GLABBEEK. Op 10/06/11 heb ik er twee OTRIVINE Sprau's gekocht, alsook de STEROP Vitamine, één verpakking CEDOCARD, één verpakking ZOLPIDEM en één NUVARING. Ja ik zie het nu, ik had daar nog een voorschrift van liggen, ik ben dat nog niet zo lang geleden gaan halen, het was op aanraden van LEUVEN dat ik die CEDOCARD ben gaan halen. De ZOLPIDEM is een slaapmiddel dat mijn vriendin en ikzelf neem. Dat koop ik altijd op voorschrift. De NUVARING is een anticonceptiemiddel voor mijn vriendin.
35. U toont mij een in gebruik zijnde verpakking AQUA STEROP. Er zijn zeven van de tien ampullen van 2ml gebruikt, ik gebruik deze om het groeihormoon mee op te lossen zoals ik hiervoor reeds verklaarde. Ik denk dat ik het bij apotheker S. in GLABBEEK heb gekocht en dit de voorbije winter.
36. U toont mij twee verpakkingen NEYTEST NR16. U zegt mij dat we het daar al over gehad hebben in het item 16.
37. U toont mij een doos met een gebruikte spuien en naalden, het doosje heb ik u gegeven ter beveiliging tegen het prikken. Dat zijn de naalden en spuiten van de periode van januari tot nu.
38. U toont mij een zak met nog niet gebruikte naalden en spuiten. Deze zijn al eens in beslag genomen door de politie van Landen en zijn me terug gegeven.
39. U toont mij de doos met vijf schuiven, u zegt mij dat u deze inhoud zult inventariseren en mij er later zal over verhoren, volgens mij zitten er slaapmiddelen, vitamines, pijnstillers en dergelijke in. Geen doping.
- U toont mij de voorwerpen gevonden in mijn sportzak.
40. U toont mij een blister met het opschrift ADAPTOSIR. Dit is magnesium tegen krampen, ik heb het aangekocht op advies van dokter W. maar ik weet niet meer wanneer.
41. U toont mij vijf gelullen DURVITAN. Dat is cafeïne die al besproken is.
42. U toont mij 4x2 pillen CEDOCARD. Dit zijn de pillen voor mijn hart. Ik heb die altijd in mijn sportzak zitten.
43. U toont mij een blister met vijf pillen. Dit zijn magnesiumpillen van 3ACTION, die zijn gewoon om op te eten, het is tegen krampen.
44. U toont mij een papiertje met hierin twee gelullen. Dit zijn twee pillen PHENYLEFRINNE. Ze komen uit dat doosje. Ik neem dat soms in de wedstrijd maar deze heb ik niet genomen en terug gestoken in mijn doosje. Dit is een magistrale bereiding van S. in GLABBEEK, ik denk dat dokter W. mij gezegd heeft om het te nemen. vroeger nam men EFEDRINE dan werd het PSEUDOEFEDRINE, tot het vanaf dit jaar niet meer mocht en nu is het die PHENYLEFRINNE die genomen wordt. Ik heb dat doosje een twee maanden geleden gekocht, het kost niet veel, ik weet niet hoeveel juist.
45. U toont mij het doosje waarvan hiervoor sprake met de magistrale bereiding PHENYLEFRINNE. Ik noem het toch zo, u zegt mij dat het moeilijk leesbaar is maar dat het volgens de controledokter een verboden product is, dus doping. Volgens u staat er PHENYLEPHRINE op geschreven met de

vermelden HCL 10mg 60 gelullen.

Ik heb vandaag niets van doping genomen gehad, toch niet dat ik het weet. Ik heb enkel vitamines genomen.

U vraagt mij wat het verschil is tussen MIRCERA en ARANESP. ARANESP is krachtiger en langer opspoorbaar.

Ik heb die ARANESP gebruikt in een reeks van twee, de eerste en de vijfde dag telkens een volledige spuit.

U vraagt mij op wiens advies dit was. Dat was op niemand zijn advies, dat is algemeen geweten. Elke wielrenner weet dat, we weten dat via internet, vroeger werd dat onder elkaar verteld.

U vraagt mij om meer uitleg over die apotheker in AKEN, u kunt niet geloven dat men zomaar naar AKEN rijdt en er een apotheek binnen gaat en buitenkomt met EPO. Toch is het zo, het is ergens in de buurt van het station, ik weet het van niemand, ik rijd er gewoon naartoe en vraag er een spuit EPO, als je geen voorschrift van de dokter hebt dan krijg je er gewoon twee spuiten ARANESP.

De andere, MIRCERA en NEORECORMON die krijg je er per drie in één keer.

De ARANESP zet ik mezelf intramusculair en de rest heb ik intraveneus gedaan. Ik weet dat van mezelf hoe ik dat moet doen, niemand heeft mij dat uitgelegd.

U vraagt mij nogmaals bij welke apotheek ik het ga halen. Ik weet dat gewoon niet. Ik kan het u wel aanwijzen maar het zijn er verschillende.

U vraagt mij hoe ik het groeihormoon SOMATROPIN gebruik. Het is een poeder dat in de flacon zit, ik doe er 1ml water bij en zet mezelf dan om de week een spuit met een halve milliliter intramusculair en dit gedurende 6 weken.

U maakt mij de opmerking dat dit niet klopt met mijn uitleg over het item 35 waar ik verklaar dat ik zevenmaal een dosis - van 2ml - gebruikt heb.

Jaa...ik weet het niet meer....

U zegt mij dat mijn uitleg niet klopt.

Het kan zijn dat ik dat water voor nog iets anders gebruikt heb maar ik weet niet wat.

U vraagt mij hoe ik mezelf die ESAFOSFINA inspuit, ik doe dat met zo een vlindernaald intraveneus, ik spuit dat stil in, dat gaat niet zo snel, het gaat zo snel als je maar kunt duwen op die spuit, ik denk dat het een minuut of drie vier duurt voor 20 cc.

U vraagt mij hoelang ik al doping gebruik. Ik denk dat ik in 2006 wat testosteron genomen heb.

Nu begin van dit jaar ben ik met die EPO begonnen en dat groeihormoon.

Ik neem kennis van het feit dat ik nog dien herverhoord te worden. Mijn gsm-nummer waarop u mij kunt bereiken is (...).

U vraagt mij of ik morgen ga starten in de derde rit van de ronde van Vlaams Brabant. Neen, ik stop nu onmiddellijk met wielrennen, u zal mij nooit nog een wedstrijd zien rijden.

U vraagt mij of ik afstand doe van al de voorwerpen die u hebt in beslag genomen. Ik doe hiervan afstand.

* Ik heb mijn verklaringen gelezen.

* Ik wens er niets aan toe te voegen of te verbeteren.

* Ik wil een kosteloze kopie van de tekst van mijn verhoor.

* De kopie zal mij gericht worden op het volgend adres: THUIS

Einde van het verhoor: Op vrijdag 29-07-2011 om 00u46

(...).”.

Op 23 augustus 2011 wordt verzoeker opgeroepen om te verschijnen voor de Disciplinaire Commissie Medisch Verantwoorde Sportbeoefening op 13 september 2011. In de oproepingsbrief wordt vermeld dat er sprake is van overtredingen van artikel 24 van het decreet van 13 juli 2007 inzake medisch verantwoorde sportbeoefening.

Verzoeker wordt, samen met zijn raadslieden, op 13 september 2011 gehoord door de Disciplinaire Commissie Medisch Verantwoorde Sportbeoefening. Ter die gelegenheid bevestigt hij “maar gedeeltelijk” wat hij aan het parket verklaard heeft. Hij was op dat moment nog te zeer onder de indruk van de feiten om correct te kunnen antwoorden. Hij geeft wel toe dat hij EPO heeft gebruikt en dit op voorschrift van zijn sportarts. Hij bevestigt hetzelfde voor de meeste andere gevonden producten die hij meestal in Duitsland kocht.

In een naar aanleiding van die hoorzitting neergelegde conclusie betwist verzoeker het verboden karakter van de aangetroffen producten. Verder voert hij een schending aan van de meest fundamentele rechten. Zo meent hij over een volledige kopie van het strafdossier te moeten beschikken en niet enkel over het pv van 28 juli 2011. Tot slot voert hij aan geen kennis te hebben van het resultaat van de op diezelfde dag ondergane dopingcontrole.

Op 23 september 2011 vraagt verzoeker de heropening van de debatten: het bestaan van een medische problematiek zou aan het licht zijn gekomen. Op 13 april 2004 werd hij immers opgenomen op de spoedgevallen waarbij de diagnose perimyocarditis werd vastgesteld. Dit is een ontsteking van het hartvlies/hartspier dat hartfalen en hartritmestoornissen tot gevolg kan hebben. Om die reden zou dopinggebruik medisch verantwoord zijn. Verder kampt ook de echtgenote van verzoeker met medische problemen: omwille van een tekort aan rode bloedcellen, dient ook zij doping te gebruiken.

Op 27 september 2011 beslist de Disciplinaire Commissie om verzoeker, enerzijds, gedurende een periode van vier jaar uit te sluiten van deelname aan enige wedstrijd als sporter alsook in eender welke hoedanigheid en, anderzijds, een administratieve geldboete van 5.000€ op te leggen. Het verzoek tot heropening van de debatten wordt verworpen.

Op 30 september 2011 tekent verzoeker tegen voormelde beslissing beroep aan bij de Disciplinaire Raad voor Medisch Verantwoorde Sportbeoefening. Zijn grieven worden als volgt verwoord:

“Vooreerst dienen in het kader van het administratief recht genomen beslissingen steeds de mogelijkheid alsmede de modaliteiten tot het aantekenen van hoger beroep te vermelden.

De beslissing dd. 27/09/2011 meldt echter geenszins dat er hoger beroep kan ingesteld worden, laat staan dat de modaliteiten voor het instellen van hoger beroep worden medegedeeld.

Daarnaast is het zo dat de commissie ten onrechte stelt dat het gebruik van een niet medegedeeld strafdossier geen schending van de rechten van verdediging uitmaakt.

De volledige redenering van de administratie van de diensten van de Vlaamse Regering, bevoegd voor de medisch verantwoorde sportbeoefening, is immers opgebouwd op grond van een nietige selectie van gegevens uit een strafdossier waarvan het geheel niet medegedeeld werd.

Mijn cliënt heeft zodoende nooit kennis kunnen nemen van enig stuk van het strafdossier, met uitzondering van zijn eigen proces-verbaal van verhoor, wat uiteraard niet veel meerwaarde oplevert.

Cliënt kon zich, wat betreft de overige stukken van het strafdossier, dan ook geenszins op afdoende wijze verdedigen, zodat zijn rechten van verdediging wel degelijk geschonden werden.

Wat de motivering van de beslissing betreft, kan er gesteld worden dat de commissie de door cliënt bijgebrachte stukken simpelweg volledig naast zich heeft neergelegd.

Vooreerst is het zo dat cliënt ter zitting van de commissie zo verbouwereerd was door het ganse gebeuren, dat hij niet in staat was zich op voldoende wijze te verdedigen.

Hij werd immers werkelijk onderworpen aan een inquisitie, waarop hij nauwelijks de tijd kreeg te reageren en kennelijk met het enige doel ter zake een bekentenis uit te lokken.

Het is dan ook pas na de zitting dat hij melding maakte van een medische problematiek, reden waarom ik namens cliënt heb verzocht om een heropening van de debatten dat ten onrechte door de commissie geweigerd werd.

Het is immers zo dat cliënt enerzijds op 13/04/2004 werd opgenomen op spoedgevallen, waarbij de diagnose perimyocarditis of een ontsteking van het hartvlies/hartspier werd vastgesteld.

Daar dit hartritmestoornissen en hartfalen tot gevolg kan hebben, diende cliënt hiervoor bepaalde geneesmiddelen, waaronder doping, te gebruiken.

Anderzijds werd in het verleden bij cliënt een tumor vastgesteld, waarna hij eveneens diende behandeld te worden met dopingproducten.

Bovendien lijdt de echtgenote van cliënte, hetzij mevr. A. B., reeds enige tijd aan anemie, hetzij een tekort aan rode bloedcellen waardoor zij vaak en snel vermoeid raakt.

Omwille van deze medische problematiek diende ook zij doping te gebruiken.

Het is dan ook duidelijk dat cliënt in het bezit was van doping in het kader van een medische behandeling.

De dopingpraktijk werd aldus geenszins opzettelijk door cliënt begaan, doch is vanuit medisch standpunt noodzakelijk, zowel voor zichzelf als voor zijn echtgenote.

Hoewel artikel 3.6° van het decreet inzake medisch en ethisch verantwoorde sportbeoefening dit niet uitdrukkelijk vermeldt, is het duidelijk dat de ratio legis van deze disciplinaire bepaling het beteugelen van bezit/gebruik van verboden middelen met het oog op het bevorderen van de sportprestaties, betreft.

Daar cliënt in geen geval in het bezit was van doping met het oog op het bevorderen van de sportprestaties, kan hem dan ook geen sanctie worden opgelegd.

Minstens kunnen er geen verzwarende omstandigheden weerhouden worden.

De commissie verwijst hiervoor immers naar de aard, de hoeveelheid en het doel van de zogenaamd verboden middelen, doch blijft hieromtrent verder zeer vaag.

Gelet op het bovengaande, is het echter duidelijk dat het doel van het zogenaamde bezit een medische behandeling was.

Cliënt was er aldus geenszins op uit zijn sportprestaties hiermede te verhogen.

Vervolgens kan er bezwaarlijk gesproken worden over een grote hoeveelheid aan verboden middelen.

Er werden immers alleen lege doosjes bij cliënt gevonden, wat geenszins een objectief bewijs levert dat cliënt ook effectief in het bezit is geweest van verdovende middelen.

Bovendien zou cliënt - gelet op de zware sancties - deze doosjes toch niet bijhouden, indien hij werkelijk doping gebruikte ter bevordering van zijn sportprestaties.

Daar het louter aantreffen van lege doosjes geenszins bewijst dat er ook effectief sprake is van bezit van dopingproducten, dient cliënt hiervoor dan ook te worden vrijgesproken.

Het disciplinair wordt immers gelijkgesteld met het strafrecht, zodat het algemeen rechtsbeginsel 'in dubio pro reo' dient te worden toegepast.

Om deze redenen,

En alle andere in de loop van het geding aan te halen, zonder de minste nadelige erkenning en onder uitdrukkelijk voorbehoud van wijziging in de loop van het geding,

Behage het de disciplinaire raad,

Akte te verlenen aan dhr. Kurt Van Goidsenhoven van zijn hoger beroep bij onderhavig schrijven;

Het ontvankelijk en geheel gegrond te verklaren;

Dienvolgens de beslissing van de disciplinaire commissie dd.27/09/2011 teniet te doen om doende wat de eerste disciplinaire instantie had horen te doen, namelijk:

Dhr. Kurt Van Goidsenhoven vrij te spreken voor de hem ten laste gelegde feiten;

(...).".

Op de dag van de zitting van de Disciplinaire Raad legt verzoeker de volgende conclusie neer:

“Voor :

Dhr. Kurt Vangoidsenhoven Kurt, wonende te 3380 GLABBEEK, Bergstraat 4.
Hebbende als raadslieden mrs. J. Durnez & E. Goffin, advocatenassociatie met kantoor te 3050 OUD-HEVERLEE, Waversebaan 134A;

I. RECHTSPLEGING

Gelet op de beslissing van de Disciplinaire Commissie dd.27/09/2011;

Gelet op het aangetekend schrijven van de raadsman van dhr. Van Goidsenhoven dd.30/09/2011, waarbij hoger beroep werd aangetekend tegen de beslissing van de Disciplinaire Commissie;

II. IN FEITE

Aangezien de federale gerechtelijke politie te Leuven concluant op 28/07/2011 na de wielervedstrijd te Boutersem heeft aangesproken in het kader van een dopingcontrole;

Dat concluant deze controle heeft ondergaan en vervolgens een urinestaal heeft afgegeven;

Dat hij dan ook een goede medewerking heeft verleend, zodat de controle zonder problemen kon verlopen;

Dat het resultaat van deze controle nog niet medegedeeld werd aan concluant;

Aangezien na de dopingcontrole en de controle van de voertuigen en de kleedkamer, een huiszoeking bij concluant thuis werd uitgevoerd;

Dat hierbij klaarblijkelijk (lege doosjes van) allerhande kennelijk verboden producten werden aangetroffen;

Dat concluant het verboden karakter betwist;

Dat vervolgens tezamen met concluant de lijst van aangetroffen voorwerpen werd overlopen en concluant hierbij in zijn verhoor telkens een bondige verklaring heeft gegeven;

Dat bovendien op 28/07/2011 eveneens een dopingcontrole werd uitgevoerd (zie stuk 15); Dat concluant echter op geen enkele wijze kennis kon nemen van het resultaat hiervan;

Dat het proces-verbaal van verhoor in het dossier werd opgenomen, doch overige procedurestukken niet ter beschikking waren van concluant;

Aangezien de controle kennelijk kaderde in een lopend gerechtelijk onderzoek van onderzoeksrechter Jacobs dat werd opgestart in juni 2010, waarbij eveneens een huiszoeking werd uitgevoerd;

Dat uit het schrijven van de Procureur-Generaal aan dhr. P. Ghelen van het Team medisch verantwoord sporten dd.11/08/2011 blijkt dat ook hierbij verboden producten zouden gevonden zijn;

Dat echter concluant, noch zijn raadsman, kennis konden nemen van dit strafdossier;

III. IN RECHTE

1. Niet naleving van vormvoorschriften

Aangezien in het kader van het administratief recht genomen beslissingen steeds de mogelijkheid alsmede de modaliteiten tot het aantekenen van hoger beroep dienen te vermelden;

Dat de beslissing dd. 27/09/2011 echter geenszins meldt dat er hoger beroep kan ingesteld worden, laat staan dat de modaliteiten voor het instellen van hoger beroep worden medegedeeld (art. 2 4° wet 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur);

Dat deze beslissing aldus niet rechtsgeldig is (zie HOUBEN, R., De verplichting tot het vermelden van de beroepsmogelijkheden, Reeks 'Administratieve Rechtsbibliotheek – Beknopt', nr. 5 en R.v.St. (15e k.) nr. 135.842, 8 oktober 2004, A.P.M. 2004 (samenvatting), afl. 9, 207.);

2. Bevoegdheid disciplinaire Commissie/Raad

Aangezien de Raad van State tijdens de parlementaire voorbereiding van het decreet van 27 maart 1991 verschillende bezwaren heeft opgeworpen;

Dat een van die bezwaren betrekking heeft op het feit dat het verbod aan enige sportmanifestatie en georganiseerde voorbereiding deel te nemen gedurende periodes van één maand tot twee jaar, met een mogelijke verdubbeling in geval van herhaling, een maatregel is die de sportbeoefenaar treft in zijn persoonlijke vrijheid en zelfs in zijn vrijheid van vereniging;

Dat dergelijke rechten of vrijheden burgerlijke rechten zijn en behoren tot de uitsluitende bevoegdheid van de Rechtbanken en de Hoven van de rechterlijke

macht;

Dat de disciplinaire Commissie en disciplinaire Raad echter een administratieve overheid uitmaken, waaraan alleen geschillen over politieke rechten kunnen toegewezen worden;

Dat de sportbeoefening echter in geen geval als een politiek recht kan gekwalificeerd worden;

Dat de Raad van State hieruit zodoende heeft afgeleid dat de Vlaamse uitvoerende macht niet bevoegd is om een administratief gerecht op te richten of om een reglementering van administratieve aard in te stellen voor de bestraffing van het dopinggebruik (zie stuk 13: Advies van de Raad van State betreffende het voorontwerp van het decreet betreffende de promotie van de gezondheid bij de sportbeoefening, het dopingverbod en de preventie van doping in de Franse Gemeenschap, Parl.St., Fr. gem., 337-1, 1998-1999, p. 15; zie ook advies L.20.094/8 van 20 november 1990 betreffende het voorontwerp, inmiddels decreet, van de Vlaamse gemeenschap van 27 maart 1991 inzake medisch verantwoorde sportbeoefening);

Dat de Vlaamse uitvoerende macht hiermede echter geen rekening heeft gehouden en het decreet van 27 maart 1991 zonder meer werd aangenomen;

Aangezien concluant bij beslissing van de disciplinaire commissie dd. 27/09/2011 een verbod werd opgelegd om gedurende 4 jaar deel te nemen aan enige sportmanifestatie als sporter alsook in eender welke hoedanigheid;

Dat dit - zoals de Raad van State terecht heeft opgeworpen - wel degelijk een beperking uitmaakt op de vrijheid van vereniging van concluant;

Dat hij immers gedurende 4 jaar aan geen enkele wielervedstrijd zal mogen deelnemen en zodoende zijn kansen op het winnen van premies/prijzengeld tot nihil worden gereduceerd;

Dat zulks bovendien gelet op de leeftijd van concluant als een levenslang verbod dient gelezen te worden;

Aangezien geschillen met betrekking tot burgerlijke rechten, overeenkomstig artikel 144 van de Grondwet, bij uitsluiting tot de bevoegdheid van de rechtbanken behoren;

Dat de disciplinaire commissie in geen geval een rechtbank zoals bedoeld in artikel 144 uitmaakt en deze derhalve niet bevoegd was een verbod om aan enige sportmanifestatie deel te nemen, op te leggen;

Dat de Raad van State, afdeling Bestuursrechtspraak, zich dan ook zonder bijzondere motivering impliciet bevoegd heeft verklaard om kennis te nemen van de vordering tot nietigverklaring en de vorderingen tot schorsing tegen de beslissingen van de disciplinaire Raad en bijgevolg reeds meermaals terecht een beslissing van de Raad waarin een verbod werd opgelegd deel te nemen aan de sportmanifestaties, heeft geschorst (zie stukken 14 en 15: R.v.St. , 4 maart 1997, 67.967 en R.V.St., 12 december 2005, 152.523);

Dat dit er onmiskenbaar op wijst dat ook de sanctie die de disciplinaire Commissie aan concluant heeft opgelegd, geenszins (grond)wettelijk is;

3. Schorsing van de behandeling omwille van strafonderzoek

Aangezien vervolgens op grond van artikel 4 V.T.Sv. de burgerlijke rechter de uitspraak dient op te schorten telkens een strafvordering ingesteld voor of tijdens de burgerlijke rechtsvordering, een invloed zou kunnen uitoefenen op de rechtsvordering, met name wanneer er punten gemeenschappelijk zijn voor beide vorderingen (Arbh. Brussel zetelend in tuchtzaken over ambtenaren (3e k.) nr. 2008/AB/51.398, 17 november 2009, JTT 2010, afl. 1070, 249; Soc.Kron. 2011, afl. 1, 13);

Dat zolang een strafonderzoek loopt en er geen veroordeling werd uitgesproken het principe van het vermoeden van onschuld dient gehandhaafd te blijven

(RvS y(9e k.) nr. 191.960, 30 maart 2009, D & T 2011, afl. 1, 180);

Dat dienvolgens ieder tuchtonderzoek dient te worden opgeschort tot bij de definitieve afhandeling van het strafonderzoek (zie bijv per analogie art. 81, § 3 en § 5, tweede lid KB 2 oktober 1937 houdende het statuut van het rijkspersoneel - R.v.St. (9e k.) nr. 172.693, 25 juni 2007, TBP 2009, afl. 4, 229);

4. Strafonderzoek

Aangezien het Hof van Cassatie zeer recent binnen het kader van een tucht aangelegenheid geoordeeld heeft dat het recht op een eerlijke behandeling van de zaak onmiddellijk het recht op de wapengelijkheid omvat;

Dat zulks impliceert dat iedere procespartij dezelfde proceduremiddelen kan aanwenden en onder dezelfde voorwaarden kennis kan nemen van stukken en gegevens die aan het oordeel van de geadieerde rechter zijn voorgelegd, en hierover vrij tegenspraak kan voeren (Art. 6.1 EVRM) Cass. (le k.) AR D.10.0008.F, 9 juni 2011 (V.M.G. / Procureur général près la Cour d'appel de Bruxelles, Bâtonnier de l'ordre français des avocats du barreau de Bruxelles) ;

Dat zulks in casu niet het geval is ;

Aangezien de administratie van de diensten van de Vlaamse Regering, bevoegd voor de medisch verantwoorde sportbeoefening, meent zich te kunnen stoelen op een eenzijdige interpretatie van een selectie van documenten en stukken dewelke zich in voornoemd strafrechtelijk onderzoek bevinden;

Dat derhalve de volledige redenering opgebouwd is op grond van een nietige selectie van gegevens uit een strafdossier waarvan het geheel niet medegedeeld werd;

Dat zodoende ter zake iedere controle van voornoemd strafonderzoek voor concluant onmogelijk is, nu deze stukken in strijd met de rechten van verdediging niet voorafgaandelijk medegedeeld werden, laat staan aangekondigd werden, en evenmin gevoegd werden in het ter beschikking gestelde dossier van het Team medisch verantwoord sporten;

Dat immers enkel het navolgend proces-verbaal van verhoor van concluant in het dossier werd opgenomen;

Dat concluant hiervan uiteraard reeds kennis had en dit aldus geen enkele meerwaarde biedt voor de verdediging van concluant;

Dat er bovendien gesproken wordt over een huiszoeking die reeds in 2010 heeft plaatsgevonden, doch concluant ook van dit strafdossier geen kennis heeft kunnen nemen;

Dat zulks een flagrante miskenning van de meest fundamentele rechten van concluant inhoudt;

Dat immers reeds eerder geoordeeld werd dat wanneer de fiscale administratie zich meent te moeten steunen op stukken uit een strafdossier, deze behoren tot het fiscaal dossier en dienvolgens de belastingsplichtige hiervan kennis moet kunnen krijgen (quod non in casu) (Antwerpen dd.25/02/1992, Bull.Bel. 95, 2978);

Dat deze rechtspraak naar analogie kan worden toegepast in huidige procedure (zie hoger genoemd arrest van het Hof van Cassatie dd.09/06/2011);

Dat de administratie van de diensten van de Vlaamse Regering, bevoegd voor de medisch verantwoorde sportbeoefening zich immers eveneens baseert op stukken uit een strafdossier en concluant zich hierop logischerwijze moet kunnen verdedigen;

Dat verder ook de Disciplinaire Raad in staat dient gesteld te worden om kennis te nemen van een officiële en volledige kopij van het strafdossier teneinde zich een volledig en correct beeld te kunnen vormen;

Dat echter zo goed als niets van dit alles gekend is, zodat de zaak geenszins in staat was/is om behandeld te worden;

Dat het dan ook meer dan logisch is dat de behandeling van deze zaak geschorst

dient te worden tot bij de afhandeling van het strafrechtelijk onderzoek (zie hoger punt 3);

5. Met betrekking tot de weigering van heropening

Aangezien concluant ter zitting van de Commissie zo verbouwereerd was door het ganse gebeuren, dat hij niet in staat was zich op afdoende wijze te verdedigen;

Dat hij immers werkelijk werd onderworpen aan een inquisitie, waarop hij nauwelijks de tijd kreeg te reageren en dit kennelijk met het enige doel ter zake een bekentenis uit te lokken;

Dat het dan ook pas na de zitting was dat hij melding maakte van een medische problematiek, reden waarom concluant heeft verzocht om een heropening van de debatten;

Dat evenwel een zorgvuldig handelend bestuur de toerekenbaarheid van de feiten moet onderzoeken wanneer de betrokkene met medische attesten tracht te bewijzen dat de feiten te verklaren zijn door zijn gezondheidstoestand, of minstens zal het een ziekte-toestand als verzachtende omstandigheid in aanmerking nemen bij het bepalen van de strafmaat (zie bijv RvS (9e k.) nr. 201.417, 1 maart 2010, D & T 2011, afl. 1, 100);

Dat dit verzoek echter ten onrechte door de Commissie geweigerd werd;

6. Met betrekking tot het zogenaamde bezit van de dopingproducten

Aangezien concluant een "bezit" verweten wordt van verboden stoffen (artikel 3 6° van het decreet inzake medisch verantwoorde sportbeoefening);

Dat dergelijke bezit als volgt dient gelezen te worden als bezit van doping met het oog op het verbeteren van sportprestaties;

Dat een louter eenvoudig materieel bezit hier niet kan onder verstaan worden;

Aangezien vervolgens dient benadrukt te worden dat er geen materieel bezit werd aangetroffen;

Dat immers lege verpakkingen bezwaarlijk als bezit van doping kunnen weerhouden worden;

Dat een mogelijke aanduiding evenwel niet gelijk kan gesteld worden met bezit, zelfs niet wanneer deze gepaard zouden gaan met een bekentenis (zie bijv Gent 18 april 1989 T.G.R. 1989, 78 alwaar als volgt geoordeeld werd: Ook de bekentenis van de beklaagde dat hij producten met amfetamine innam, is niet voldoende voor een veroordeling, wanneer blijkt dat hij de middelen in dubieuze omstandigheden verkreeg, zodat niet zeker is of het wel echte verboden producten waren, dan wel 'nep'-producten);

Dat wanneer bovendien strafrechtelijke en/of tuchtrechtelijke bepalingen steeds beperkend dienen geïnterpreteerd te worden;

Aangezien hierbij dient te worden vastgesteld dat iedere controle in hoofde van concluant negatief is:

2006-141, staal A689315, negatief

2006-137, staal A689349, negatief

2007-121, staal 1738908, negatief

2008-520, staal 1779125, negatief

2009-103, staal 1818823, negatief

2009-184, staal 1739827, negatief

2010-187, staal 1920661, negatief

Dat zulks ook kennelijk het geval is voor de controle op 28/07/2011, verstaan zijnde dat concluant hieromtrent geen verslag mocht ontvangen;

Dat trouwens ook de controle van 20/08/2011 negatief was;

Dat dit een objectief element uitmaakt hetwelke er op duidt dat er geen gebruik van doping is in hoofde van concluant;

Aangezien verder onderstreept dient te worden de ratio legis van het Vlaamse decreet dd.27/03/1991 (en het hiermede verbonden MVS decreet) erin bestaat te

vermijden dat er een gevaar ontstaat voor de gezondheid van de atleet (zie bijv. Corr. Charleroi 3 april 1985 JT 1985, 445 en RGAR 1986, nr. 11.139) en het beteugelen van het gebruik van verboden producten;

Dat dienvolgens binnen dit kader het betreffende decreet dient te worden geïnterpreteerd;

Aangezien binnen dit kader concludant er op wijst dat hij op 13/04/2004 werd opgenomen op spoedgevallen, waarbij de diagnose perimyocarditis of een ontsteking van het hartvlies/hartspier werd vastgesteld;

Dat dit hartritmestoornissen en hartfalen tot gevolg kan hebben en concludant hiervoor bijgevolg bepaalde geneesmiddelen, waaronder doping, diende te gebruiken;

Dat anderzijds bij concludant in het verleden een tumor, alsmede een gezwell aan zijn oor werd vastgesteld, waarna hij eveneens diende behandeld te worden met dopingproducten;

Dat bovendien de echtgenote van cliënte, hetzij mevr. A. B., reeds enige tijd aan anemie lijdt, hetzij een tekort van rode bloedcellen waardoor zij vaak en snel vermoeid raakt (zie stukken 8 en 9);

Dat omwille van deze medische problematiek ook zij ook stoffen diende te nemen dewelke aangewend kunnen worden als doping;

Aangezien de Disciplinaire Commissie de door concludant bijgebrachte stukken echter simpelweg volledig naast zich heeft neergelegd;

Dat het evenwel duidelijk is dat concludant in het bezit was van mogelijke dopingproducten in het kader van een medische behandeling;

Dat de dopingpraktijk aldus geenszins opzettelijk door concludant werd begaan, doch vanuit medisch standpunt noodzakelijk is, zowel voor zichzelf als voor zijn echtgenote (zie stukken 4-11);

Dat het - hoewel artikel 3.6° van het decreet inzake medisch en ethisch verantwoorde sportbeoefening dit niet uitdrukkelijk vermeldt - duidelijk is dat de ratio legis van deze disciplinaire bepaling het beteugelen van bezit/gebruik van verboden middelen met het oog op het bevorderen van de sportprestaties, betreft;

Dat - gezien concludant in geen geval in het bezit was van doping met het oog op het bevorderen van de sportprestaties - hem dan ook geen sanctie kan worden opgelegd;

Dat er minstens geen verzwarende omstandigheden kunnen weerhouden worden;

Dat de Commissie hiervoor immers verwijst naar de aard, de hoeveelheid en het doel van de zogenaamd verboden middelen, doch hieromtrent verder zeer vaag blijft;

Dat het - gelet op het bovengaande - echter duidelijk is dat het doel van het zogenaamde bezit een medische behandeling was;

Dat concludant er aldus geenszins op uit was zijn sportprestaties hiermede te verhogen;

Dat er daarenboven bezwaarlijk kan gesproken worden over een grote hoeveelheid aan verboden middelen;

Dat er immers grotendeels slechts lege doosjes bij concludant werden gevonden, wat geenszins een objectief bewijs levert dat concludant ook effectief in het bezit is geweest van verdovende middelen;

Dat bovendien concludant - gelet op de zware sancties - deze doosjes toch niet zou bijhouden, indien hij werkelijk doping gebruikte ter bevordering van zijn sportprestaties;

Dat - gezien het louter aantreffen van lege doosjes geenszins bewijst dat er ook effectief sprake is van bezit van dopingproducten - concludant hiervoor dan ook dient te worden vrijgesproken;

Dat het disciplinair recht immers gelijkgesteld wordt met het strafrecht, zodat het algemeen rechtsbeginsel 'in dubio pro reo' dient te worden toegepast;

OM DEZE REDENEN

En alle andere in de loop van het geding aan te halen, zonder de minste nadelige erkenning en onder uitdrukkelijk voorbehoud van wijziging in de loop van het geding,

BEHAGE HET DE DISCIPLINAIRE RAAD

Het hoger beroep van concluant ontvankelijk en gegrond te verklaren;

Dienvolgens de beslissing van de disciplinaire commissie dd.27/09/2011 teniet te doen om doende wat de eerste disciplinaire instantie had horen te doen, namelijk:

Dhr. Kurt Van Goidsenhoven vrij te spreken voor de hem ten laste gelegde feiten;

(...).".

Op 4 november 2011 wordt vervolgens de thans bestreden beslissing genomen.

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

4.1. Bij brief van 24 september 2013 alsook ter terechtzitting vraagt verzoekers raadsman uitstel van de behandeling van de zaak.

4.2. Op dit verzoek wordt niet in gegaan. Er wordt onvoldoende geargumenteerd welk nut een uitstel zou hebben voor de afhandeling van de voorliggende zaak.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

5. Verzoeker voert als eerste middel aan: schending van artikel 6 EVRM.

Uiteenzetting van het middel

5.1. Verzoeker voert het volgende aan:

“Aangezien het Hof van Cassatie zeer recent binnen het kader van een

tuchtaangelegenheid geoordeeld heeft dat het recht op een eerlijke behandeling van de zaak onmiddellijk het recht op de wapengelijkheid omvat;

Dat zulks impliceert dat iedere procespartij dezelfde proceduremiddelen kan aanwenden en onder dezelfde voorwaarden kennis kan nemen van stukken en gegevens die aan het oordeel van de geadieerde rechter zijn voorgelegd, en hierover vrij tegenspraak kan voeren (Art. 6.1 EVRM) Cass. (1e k.) AR D.10.0008.F, 9 juni 2011 (V.M.G. / Procureur général près la Cour d'appel de Bruxelles, Bâtonnier de l'ordre français des avocats du barreau de Bruxelles) ;

Dat zulks in casu niet het geval was;

Aangezien de administratie van de diensten van de Vlaamse Regering, bevoegd voor de medisch verantwoorde sportbeoefening, meent zich te kunnen stoelen op een eenzijdige interpretatie van een selectie van documenten en stukken dewelke zich in voornoemd strafrechtelijk onderzoek bevinden;

Dat derhalve de volledige redenering opgebouwd is op grond van een nietige selectie van gegevens uit een strafdossier waarvan het geheel niet medegedeeld werd;

Dat zodoende ter zake iedere controle van voornoemd strafonderzoek voor verzoeker onmogelijk is, nu deze stukken in strijd met de rechten van verdediging niet voorafgaandelijk medegedeeld werden, laat staan aangekondigd werden, en evenmin gevoegd werden in het ter beschikking gestelde dossier van het Team medisch verantwoord sporten;

Dat immers enkel het navolgend proces-verbaal van verhoor van verzoeker in het dossier werd opgenomen;

Dat verzoeker hiervan uiteraard reeds kennis had en dit aldus geen enkele meerwaarde biedt voor de verdediging van verzoeker;

Dat er bovendien gesproken wordt over een huiszoeking die reeds in 2010 heeft plaatsgevonden, doch verzoeker ook van dit strafdossier geen kennis heeft kunnen nemen;

Dat de disciplinaire raad aldus geheel ten onrechte meent dat alle stukken waarop gesteund wordt, voorliggen;

Dat zulks een flagrante miskennen van de meest fundamentele rechten van verzoeker inhoudt;

Dat immers reeds eerder geoordeeld werd dat wanneer de fiscale administratie zich meent te moeten steunen op stukken uit een strafdossier, deze behoren tot het fiscaal dossier en dienvolgens de belastingplichtige hiervan kennis moet kunnen krijgen (quod non in casu) (Antwerpen dd.25/02/1992, Bull.Bel. 95, 2978);

Dat deze rechtspraak naar analogie kan worden toegepast in huidige procedure (zie hoger genoemd arrest van het Hof van Cassatie dd.09/06/2011);

Dat de administratie van de diensten van de Vlaamse Regering, bevoegd voor de medisch verantwoorde sportbeoefening, zich immers eveneens baseert op stukken uit een strafdossier en verzoeker zich hierop logischerwijze moet kunnen verdedigen;

Dat verder ook de disciplinaire raad in staat diende gesteld te worden om kennis te nemen van een officiële en volledige kopij van het strafdossier teneinde zich een volledig en correct beeld te kunnen vormen;

Dat echter zo goed als niets van dit alles gekend was, zodat de zaak geenszins in staat was om behandeld te worden;

Dat de wapengelijkheid immers in geen geval gerespecteerd werd, daar verzoeker niet op de hoogte was van het volledige strafdossier doch de Vlaamse Gemeenschap hiervan kennelijk wel kennis kon nemen;

Aangezien bovendien artikel 6.3, a) EVRM bepaalt dat eenieder, die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd, ten minste het recht heeft onverwijld, in een taal welke hij verstaat, en in bijzonderheden, op de hoogte te worden gesteld van de aard

en de reden van de tegen hem ingebrachte beschuldiging;

Dat dit artikel betrekking heeft op de inlichtingen inzake de ten laste gelegde strafbare feiten en de juridische omschrijving ervan (Cass. (2e k.) AR P.11.0247.F, 1 juni 2011 (K.E., A., S.) <http://www.cass.be> (22 juni 2011));

Dat verder geen tuchtstraf kan worden toegepast dan nadat de betrokkene kennis kreeg van de feiten die tegen hem worden ingebracht en gelegenheid had zijn verdediging voor te dragen (zie o.m. R.v.St., 6 oktober 1965, De Kerpel, nr. 11.430);

Dat de oproeping voor de disciplinaire commissie gericht aan verzoeker echter alleen het volgende vermeldt:

"Uit voormeld stuk blijkt dat er sprake is van overtredingen van artikel 24 van het decreet van 13 juli 2007 inzake medisch verantwoorde sportbeoefening.

Dit artikel bepaalt het volgende:

Art.24. Elke sporter moet zich ten allen tijde onthouden van dopingpraktijken als vermeld in artikel 3 en, voor de toepassing van artikel 3.5°, 6°, 7° en 8°, moet ook elke begeleider zich te allen tijde onthouden van dopingpraktijken...";

Dat dit geenszins beantwoordt aan de vereisten van artikel 6.3 EVRM;

Dat immers alleen de rechtsgrond voor de tenlastelegging - die overigens slechts zeer vage bewoordingen bevat - werd medegedeeld, doch er geenszins informatie wordt verschaft omtrent de effectief ten laste gelegde feiten, laat staan dat deze geconcretiseerd werden in tijd en ruimte;

Dat bijgevolg ook om deze reden artikel 6 EVRM geschonden werd;

Aangezien vervolgens op grond van artikel 4 V.T.Sv. de burgerlijke rechter de uitspraak dient op te schorten telkens een strafvordering ingesteld voor of tijdens de burgerlijke rechtsvordering, een invloed zou kunnen uitoefenen op de rechtsvordering, met name wanneer er punten gemeenschappelijk zijn voor beide vorderingen (Arbh. Brussel zetelend in tuchtzaken over ambtenaren (3e k.) nr. 2008/AB/51.398, 17 november 2009, JTT 2010, afl. 1070, 249; Soc.Kron. 2011, afl. 1, 13);

Dat zolang een strafonderzoek loopt en er geen veroordeling werd uitgesproken het principe van het vermoeden van onschuld dient gehandhaafd te blijven (RvS (9e k.) nr. 191.960, 30 maart 2009, D & T 2011, afl. 1, 180);

Dat dienvolgens ieder tuchtonderzoek dient te worden opgeschort tot bij de definitieve afhandeling van het strafonderzoek (zie bv. per analogie art. 81, § 3 en § 5, tweede lid KB 2 oktober 1937 houdende het statuut van het rijkspersoneel - R.v.St. (9e k.) nr. 172.693, 25 juni 2007, TBP 2009, afl. 4, 229);

Dat immers het Europees Hof voor de rechten van de mens de klachten ontvankelijk verklaart, hoewel tuchtzaken niet met name genoemd worden in het toepassingsdomein van artikel 6 EVRM dat spreekt over strafzaken en civiele zaken; dat met verwijzing naar eerdere rechtspraak het Hof stelt dat een tuchtrechtelijke procedure waarin het recht om een beroep uit te oefenen valt onder het begrip 'betwistingen over burgerlijke rechten' in de zin van artikel 6, § 1 EVRM;

Dat de rechten uit het EVRM praktisch en effectief moeten zijn; dat wanneer de strafrechtelijke procedure afgebroken wordt, ongeacht de reden voor de beëindiging ervan, in daaropvolgende procedures, van welke aard ook, dus ook tuchtrechtelijke, het vermoeden van onschuld moet worden gerespecteerd (Hof Mensenrechten (1e afd.) nr. 29889/04, 14 januari 2010 (Vanjak / Kroatië), <http://www.echr.coe.int> (26 april 2010); T.Strafr. 2010 (weergave DE HERT, P., HOEFMANS, A.), afl. 2, 126);

Dat de disciplinaire commissie en de disciplinaire raad in graad van beroep aldus de resultaten van het strafonderzoek diende af te wachten alvorens een beslissing te nemen, doch zij dit - in weerwil van artikel 6 EVRM - niet gedaan hebben;".

5.2. In de memorie van wederantwoord stelt verzoeker hetgeen volgt:

“1. Eerste middelonderdeel: schending van wapengelijkheid

Aangezien het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in zijn arrest dd.23/06/1981 alsmede zijn arrest dd.10/02/1983 heeft geoordeeld dat, voor zover de tuchtprocedure kan leiden tot een schorsing of een schrapping, het geschil betrekking heeft op een "burgerlijk recht", met name het recht om het beroep te blijven uitoefenen, zodat de bepalingen van artikel 6, lid 1 EVRM daarop van toepassing zijn (Hof Mensenrechten 23 juni 1981 (Le Compte, Van Leuven en De Meyer), <http://www.echr.coe.int> (25 juni 1999); JT 1981, 625, noot LAMBERT, P.; Publ. Eur. Court H.R. 1981, Serie A, nr. 43; Vl. T Gez. 1981-82, 24; Hof Mensenrechten 10 februari 1983 (Albert en Le Compte / België), <http://www.echr.coe.int> (25 juni 1999); Publ. Eur. Court H.R. 1983, Serie A, nr. 58);

Dat verzoeker door de disciplinaire commissie werd geschorst voor een periode van 4 jaar (hetgeen bevestigd werd door de disciplinaire raad), zodat onderhavig geschil betrekking heeft op een burgerlijk recht en de waarborgen van artikel 6, lid 1 EVRM bijgevolg dienden nageleefd te worden;

Dat daarnaast het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dd.19/04/2007 onder meer het volgende stelt:

"Opdat de uitsluiting van de waarborgen van artikel 6 EVRM gerechtvaardigd zou zijn, volstaat het niet dat de Staat aantoonde dat de desbetreffende ambtenaar deelnam aan de uitoefening van de openbare macht of dat er een "bijzonder verband van vertrouwen en loyaliteit" bestond tussen de ambtenaar en de Staat, zijn werkgever. De Staat moet eveneens aantonen dat het voorwerp van het geschil betrekking heeft op de uitoefening van de openbare macht of dat wordt teruggekomen op deze bijzondere band. Er zou dus in beginsel niet kunnen worden afgeweken van de waarborgen van artikel 6 EVRM voor de gewone geschillen in het domein van de arbeid, zoals betreffende het loon, de vergoedingen of andere voordelen, omwille van het bijzonder karakter van de band die de betrokken ambtenaar verenigt met de betrokken Staat." (EHRM (Grote Kamer) nr. 63235/00, 19 april 2007 (Vilho Eskelinen e.a. / Finland), AJDA (Fr.) 2007, afl. 25, 1360 en <http://www.ajda.fr> (18 juli 2007), noot ROLIN, F.; <http://www.echr.coe.int> (2 juni 2007); JT 2007, afl. 6280, 633 en <http://jt.larcier.be> (1 juli 2008), noot RENDERS, D., CACCAMISI, D.; JLMB 2007, afl. 21, 860 en <http://jlmbi.larcier.be> (13 juni 2007); JT dr. eur. 2007 (samenvatting), afl. 140, 191; NJB (NL) 2007 (weergave), afl. 20, 1235 en <http://www.njb.nl/> (2 juni 2007); RW 2009-10 (weergave VERRIJDT, W.), afl. 11, 467 en <http://www.rw.be> (21 september 2010); Soc.Kron. 2007 (samenvatting), afl. 9, 566, noot JACQMAIN, J.);

Dat, alhoewel het Europees Hof hierin nergens de universele toepasselijkheid van artikel EVRM uitspreekt, moet worden aangenomen dat ambtenarengeschillen voortaan in de regel onder het toepassingsgebied vallen (T. DE SUTTER, Het recht van verdediging in tuchtzaken: 60 jaar rechtspraak van de Raad van State, Gent, Larcier, 2009, 10);

Dat hieruit volgt dat ook in onderhavig geschil niet mag afgeweken worden van de waarborgen van artikel 6 EVRM, daar verzoeker allerminst deelnam aan de uitoefening van de openbare macht en het voorwerp van het geschil geenszins betrekking heeft op de uitoefening van de openbare macht;

Aangezien er weliswaar tussen tuchtprocedures en strafvervolgingen objectieve verschillen bestaan die een onderscheiden behandeling voor bepaalde aspecten in

beginsel kunnen verantwoorden, maar zowel in tuchtzaken als in strafzaken het recht van verdediging als algemeen rechtsbeginsel in acht moet worden genomen en moet worden uitgegaan van het beginsel dat de bewijslast op de overheid weegt (Arbitragehof nr. 4/2001, 25 januari 2001, <http://www.const-court.be> (18 oktober 2001); A.A. 2001, 59; BS 10 februari 2001, 3706 en <http://staatsblad.be> (13 februari 2001); RW2003-04, afl. 2, 59 en <http://www.rw.be> (18 september 2003), noot LINDEMANS, D.; TBP 2002 (verkort), 55);

Dat aldus ook in tuchtprocedures het recht van verdediging als algemeen rechtsbeginsel dient gewaarborgd te worden;

Aangezien het Hof van Cassatie zeer recent binnen het kader van een tuchtaangelegenheid geoordeeld heeft dat het recht op een eerlijke behandeling van de zaak onmiddellijk het recht op de wapengelijkheid omvat;

Dat zulks impliceert dat iedere procespartij dezelfde proceduremiddelen kan aanwenden en onder dezelfde voorwaarden kennis kan nemen van stukken en gegevens die aan het oordeel van de geadieerde rechter zijn voorgelegd, en hierover vrij tegenspraak kan voeren (Art. 6.1 EVRM) Cass. (1e k.) AR D.10.0008.F, 9 juni 2011 (V.M.G. / Procureur général près la Cour d'appel de Bruxelles, Bâtonnier de l'ordre français des avocats du barreau de Bruxelles) ;

Dat zulks in casu niet het geval was;

Aangezien de administratie van de diensten van de Vlaamse Regering, bevoegd voor de medisch verantwoorde sportbeoefening, meent zich te kunnen stoelen op een eenzijdige interpretatie van een selectie van documenten en stukken dewelke zich in voornoemd strafrechtelijk onderzoek bevinden;

Dat derhalve de volledige redenering opgebouwd is op grond van een nietige selectie van gegevens uit een strafdossier waarvan het geheel niet medegedeeld werd;

Dat zodoende ter zake iedere controle van voornoemd strafonderzoek voor verzoeker onmogelijk was, nu deze stukken in strijd met de rechten van verdediging niet voorafgaandelijk medegedeeld werden, laat staan aangekondigd werden, en evenmin gevoegd werden in het ter beschikking gestelde dossier van het Team medisch verantwoord sporten;

Dat immers enkel het navolgend proces-verbaal van verhoor van verzoeker in het dossier werd opgenomen;

Dat verzoeker hiervan uiteraard reeds kennis had en dit aldus geen enkele meerwaarde biedt voor de verdediging van verzoeker;

Dat bovendien de verklaring die verzoeker heeft afgelegd betreffende het zogenaamde gebruik van verboden middelen onder druk werd getekend;

Dat het verhoor immers reeds enkele uren aan de gang was en het op het moment van de ondertekening van de verklaring reeds 1u 's nachts was;

Dat verzoeker zodoende op dat moment volledig uitgeput was en er gewoon vanaf wilde zijn;

Dat hij zo snel mogelijk wilde vertrekken met zijn vriendin die hij net zag binnenkomen, zodat hij zijn verklaring niet meer nagelezen heeft;

Dat zulke verklaring aldus bezwaarlijk als een afdoende objectief bewijselement kan beschouwd worden;

Dat er bovendien gesproken wordt over een huiszoeking die reeds in 2010 heeft plaatsgevonden, doch verzoeker ook van dit strafdossier geen kennis heeft kunnen nemen;

Dat de disciplinaire raad aldus geheel ten onrechte meent dat alle stukken waarop gesteund wordt/zou moeten gesteund worden, voorliggen;

Dat - indien de verwerende partij meent gebruik te moeten maken van een selectie van stukken uit een strafdossier - het niet meer dan logisch is dat ook de overige elementen van het strafdossier door één der beiden partijen zouden moeten

kunnen aangewend worden;

Dat het strafdossier immers mogelijks elementen kon bevatten die in het voordeel van verzoeker spelen, doch verzoeker hiervan niet op de hoogte zou geweest zijn en hiervan aldus geen gebruik zou kunnen maken daar hij geen inzage in het strafdossier had;

Dat verzoeker zo onder meer op geen enkele wijze kennis kon nemen van het resultaat hiervan;

Dat zulks een flagrante miskenning van de meest fundamentele rechten van verzoeker inhoudt;

Dat immers reeds eerder geoordeeld werd dat wanneer de fiscale administratie zich meent te moeten steunen op stukken uit een strafdossier, deze behoren tot het fiscaal dossier en dienvolgens de belastingplichtige hiervan kennis moet kunnen krijgen (*quod non in casu*) (Antwerpen dd.25/02/1992, Bull.Bel. 95, 2978);

Dat deze rechtspraak naar analogie kan worden toegepast in huidige procedure (zie hoger genoemd arrest van het Hof van Cassatie dd.09/06/2011);

Dat de administratie van de diensten van de Vlaamse Regering, bevoegd voor de medisch verantwoorde sportbeoefening, zich immers eveneens baseert op stukken uit een strafdossier en verzoeker zich hierop logischerwijze moet kunnen verdedigen met alle mogelijke middelen;

Dat immers ook de disciplinaire raad in staat diende gesteld te worden om kennis te nemen van een officiële en volledige kopij van het strafdossier teneinde zich een volledig en correct beeld te kunnen vormen;

Dat echter zo goed als niets van dit alles gekend was, zodat de zaak geenszins in staat was om behandeld te worden;

Dat de wapengelijkheid immers in geen geval gerespecteerd werd, daar verzoeker niet op de hoogte was van het volledige strafdossier doch de verwerende partij hiervan kennelijk wel kennis kon nemen;

Dat verzoeker aldus niet in de mogelijkheid verkeerde alle mogelijke middelen voor zijn verdediging aan te wenden, dit terwijl de verwerende partij wel de kans werd geboden zich te baseren op enkele stukken uit een strafdossier;

Dat dan ook zowel door verzoeker als door de disciplinaire commissie en disciplinaire raad onmogelijk kan geweten zijn of er elementen aanwezig zijn die "et décharge" werken, daar zij geen kennis hadden van alle onderzoeksdaten die gesteld werden;

Dat het - gelet op de wapengelijkheid en het feit dat de verwerende partij zich kennelijk wél mag steunen op een kleine selectie van stukken uit een strafdossier die louter in het nadeel van verzoeker spelen - niet meer dan logisch is dat verzoeker eventuele stukken uit het strafdossier die in zijn voordeel zouden spelen, zou moeten kunnen aanwenden;

Dat verzoeker immers weliswaar de kans heeft gekregen om zich te verdedigen op de door verwerende partij aangebrachte stukken, doch dit zonder volledige kennis van zaken aangaande de overige elementen uit het strafonderzoek;

Dat de disciplinaire raad bijgevolg ten onrechte vaststelt dat het niet relevant is dat het ganse strafdossier voorligt;

Aangezien het principe van de wapengelijkheid minstens als zijnde een onderdeel van algemeen rechtsbeginsel van het recht van verdediging, wel degelijk van toepassing is op een tuchtprocedure;

Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dienaangaande reeds geoordeeld heeft dat de weigering van de Kroatische autoriteiten om elke getuige van de verdediging te horen, het vermogen van de verzoeker verminderde om zich te verdedigen en een schending van het principe van wapengelijkheid vormt (Hof Mensenrechten (1e afd.) nr. 22330/05, 5 februari 2009 (Olujic / Kroatië), <http://www.echr.coe.int> (6 mei 2009); NJB (NL) 2009 (weergave), afl. 15, 963 en

<http://www.njb.nl> (6 mei 2009));

Dat het Hof de door de tuchtinstantie aangevoerde redenen om het verhoor van elke getuige te weigeren die de verzoeker wilde laten verschijnen, hierbij ontoereikend achtte; de tuchtinstantie gaf namelijk wel gevolg aan alle verzoeken om getuigen te horen die door de vertegenwoordigers voor het gerecht van de Regering werden ingediend, maar verwierp al degene die door de verzoeker werden geformuleerd;

Dat ook in casu duidelijk de wapengelijkheid werd geschonden, temeer daar het de verwerende partij wel werd toegestaan om slechts een selectie van enkele stukken uit het strafdossier bij te brengen terwijl verzoeker hiertoe geenszins in de mogelijkheid was;

2. Tweede middelonderdeel: gebrek aan voldoende duidelijke omschrijving in de oproepingsbrief van de ten laste gelegde feiten

Aangezien bovendien artikel 6.3, a) EVRM bepaalt dat eenieder, die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd, ten minste het recht heeft onverwijld, in een taal welke hij verstaat, en in bijzonderheden, op de hoogte te worden gesteld van de aard en de reden van de tegen hem ingebrachte beschuldiging;

Dat dit artikel betrekking heeft op de inlichtingen inzake de ten laste gelegde strafbare feiten en de juridische omschrijving ervan (Cass. (2e k.) AR P.11 .0247.F, 1 juni 2011 (K.E., A., S.) <http://www.cass.be> (22 juni 2011));

Dat verder geen tuchtstraf kan worden toegepast dan nadat de betrokkene kennis kreeg van de feiten die tegen hem worden ingebracht en gelegenheid had zijn verdediging voor te dragen (zie o.m. R.v.St., 6 oktober 1965, De Kerpel, nr. 11.430);

Dat de tuchtoverheid de tenlasteleggingen op voldoende duidelijk wijze ter kennis dient te brengen van het tuchtrechtelijk vervolgte personeelslid en aldus het tijdstip of de periode dient aan te geven waarop of waarbinnen de zogenaamde inbreuken zouden zijn begaan alsook de inhoud (zie o.m. R.v.St., 17 september 1982, Jerouville, nr. 22.479; R.v.St., 10 november 1983, Bogaerts, nr. 23.662; R.v.St. 27 september 1984, Monballiu, nr. 24.694; R.v.St., 9 mei 1985, Van Belleghem, nr. 25.299; R.v.St. 30 april 1987, Adam, nr. 27.851; T. DE SUTTER, Het recht van verdediging in tuchtzaken: 60 jaar rechtspraak van de Raad van State, Gent, Larcier, 2009, 10);

Dat ook dit een onderdeel uitmaakt van het recht van verdediging als algemeen rechtsbeginsel dat eveneens toepassing vindt in tuchtzaken;

Dat de oproeping voor de disciplinaire commissie gericht aan verzoeker echter alleen het volgende vermeldt:

"Uit voormeld stuk blijkt dat er sprake is van overtredingen van artikel 24 van het decreet van 13 juli 2007 inzake medisch verantwoorde sportbeoefening.

Dit artikel bepaalt het volgende:

Art. 24. Elke sporter moet zich ten allen tijde onthouden van dopingpraktijken als vermeld in artikel 3 en, voor de toepassing van artikel 3.5°, 6°, 7° en 8°, moet ook elke begeleider zich ten allen tijde onthouden van dopingpraktijken...";

Dat dit geenszins beantwoordt aan de vereisten van artikel 6.3 EVRM of de rechtspraak van de Raad van State ter zake;

Dat immers alleen de rechtsgrond voor de tenlastelegging - die overigens slechts zeer vage bewoordingen bevat - werd medegedeeld, doch er geenszins informatie wordt verschaft omtrent de effectief ten laste gelegde feiten, laat staan dat deze geconcretiseerd werden in tijd en ruimte;

Dat verzoeker zodoende maar diende te gissen naar de onderliggende feiten alsmede naar de desbetreffende tijdsperiode, reden waarom hij zich onder meer genoodzaakt zag zijn ganse medische verleden uit de doeken te doen alsmede alle in het verleden ondergane dopingcontroles die stuk voor stuk negatief waren, op te

sommen;

Dat verzoeker zich door de afwezigheid van een meer gedetailleerde voorstelling van de hem ten laste gelegde feiten aldus geen doelmatige verdediging heeft kunnen voorbereiden;

Dat verzoeker zo - indien hij van in den beginne op de hoogte was geweest van de concrete feiten die hem ten laste werden gelegd - hoogstwaarschijnlijk onmiddellijk gewag kon maken van de onderliggende medische problematiek, zodat deze elementen reeds voor de disciplinaire commissie uitvoerig uiteen konden worden gezet;

Dat verzoeker evenwel ter zitting van de disciplinaire commissie werkelijk werd onderworpen aan een inquisitie, waarop hij nauwelijks de tijd kreeg te reageren en dit kennelijk met het enige doel ter zake een bekentenis uit te lokken;

Dat ook zulke handelswijze logischerwijze geen open dialoog tot stand brengt waaruit duidelijk valt af te leiden over welke feiten/tenlasteleggingen het nu precies gaat, laat staan dat verzoeker de kans kreeg zich hierop te verdedigen;

Dat verzoeker zo pas ten gevolge van de beslissing van de disciplinaire commissie diende vast te stellen dat hem louter het bezit van verboden middelen werd ten laste gelegd;

Dat dit duidelijk blijkt uit de motivering van de disciplinaire commissie:

"Bovendien verliest de sporter uit het oog dat hij niet disciplinair vervolgd wordt voor de aanwezigheid van een verboden stof of metaboliet of marker daarvan in een monster dat afkomstig is van zijn lichaam, maar wel voor het bezit van verboden stoffen en methoden.";

Dat het hierna evenwel nog steeds niet duidelijk was over welke concrete feiten, hetzij gesitueerd in plaats en tijd, het net ging;

Dat in het administratief dossier zelfs melding werd gemaakt van een huiszoeking die reeds in 2010 had plaatsgevonden, hetgeen de onduidelijkheid aangaande de feiten nog meer in de hand werkte;

Dat bijgevolg ook om deze reden artikel 6 EVRM, minstens het recht van verdediging als algemeen rechtsbeginsel, geschonden werd;

Aangezien verwerende partij ten onrechte opwerpt dat verzoeker zich niet voor het eerst bij de Raad van State kan beklagen over het gebrek aan een voldoende duidelijke omschrijving in de oproepingsbrief voor de disciplinaire commissie van hetgeen hem ten laste is gelegd;

Dat een middel weliswaar niet voor het eerst in de memorie van wederantwoord mag opgeworpen worden, doch geen rechtsregel belet dat verzoeker bij het bestrijden van zijn ontslag wegens opeenvolgende ongunstige evaluaties voor de Raad van State middelen zou aanvoeren die hij niet heeft laten gelden in het raam van het georganiseerd administratief beroep (R.v.St. (9e k.) nr. 124.148, 13 oktober 2003, <http://www.raadvst-consetat.be> (15 september 2004); A.P.M. 2003 (samenvatting), afl. 9, 192; OCMW-Visies 2004 (samenvatting), afl. 4, 73; T.Gem. 2004, afl. 3, 226);

Dat verzoeker zich aldus wel voor het eerst bij de Raad van State mag beroepen op het middelonderdeel aangaande het gebrek aan precieze omschrijving van de ten laste gelegde feiten;

3. Derde middelonderdeel: (geen) opschorting van de tuchtprocedure in afwachting van de strafprocedure

Aangezien vervolgens op grond van artikel 4 V.T.Sv. de burgerlijke rechter de uitspraak dient op te schorten telkens een strafvordering ingesteld voor of tijdens de burgerlijke rechtsvordering, een invloed zou kunnen uitoefenen op de rechtsvordering, met name wanneer er punten gemeenschappelijk zijn voor beide vorderingen (Arbh. Brussel zetelend in tuchtzaken over ambtenaren (3e k.) nr. 2008/AB/51.398, 17 november 2009, JTT 2010, afl. 1070, 249; Soc.Kron. 2011,

afl. 1, 13);

Dat zolang een strafonderzoek loopt en er geen veroordeling werd uitgesproken het principe van het vermoeden van onschuld dient gehandhaafd te blijven (R.v.St. (9e k.) nr. 191.960, 30 maart 2009, D & T 2011, afl. 1,180);

Dat dienvolgens ieder tuchtonderzoek dient te worden opgeschort tot bij de definitieve afhandeling van het strafonderzoek (zie bv. per analogie art. 81, § 3 en § 5, tweede lid KB 2 oktober 1937 houdende het statuut van het rijkspersoneel - R.v.St. (9e k.) nr. 172.693, 25 juni 2007, TBP 2009, afl. 4, 229);

Dat immers het Europees Hof voor de rechten van de mens de klachten ontvankelijk verklaart, hoewel tuchtzaken niet met name genoemd worden in het toepassingsdomein van artikel 6 EVRM dat spreekt over strafzaken en civiele zaken; dat met verwijzing naar eerdere rechtspraak het Hof stelt dat een tuchtrechtelijke procedure waarin het recht om een beroep uit te oefenen valt onder het begrip 'betwistingen over burgerlijke rechten' in de zin van artikel 6, § 1 EVRM;

Dat de rechten uit het EVRM praktisch en effectief moeten zijn; dat wanneer de strafrechtelijke procedure afgebroken wordt, ongeacht de reden voor de beëindiging ervan, in daaropvolgende procedures, van welke aard ook, dus ook tuchtrechtelijke, het vermoeden van onschuld moet worden gerespecteerd (Hof Mensenrechten (1e afd.) nr. 29889/04, 14 januari 2010 (Vanjak / Kroatië), <http://www.echr.coe.int> (26 april 2010); T.Strafr. 2010 (weergave DE HERT, P., HOEFMANS, A.), afl. 2, 126);

Dat de disciplinaire commissie en de disciplinaire raad in graad van beroep aldus de resultaten van het strafonderzoek diende af te wachten alvorens een beslissing te nemen, doch zij dit - in weerwil van artikel 6 EVRM - niet gedaan hebben;”.

Beoordeling

5.3. Met de verwerende partij dient vastgesteld dat de waarborgen vervat in artikel 6 EVRM in beginsel niet van toepassing zijn op procedures voor organen van het actief bestuur.

Het middel moet, zoals de verwerende partij terecht stelt, aldus worden begrepen dat verzoeker de schending aanvoert van de rechten van verdediging als algemeen rechtsbeginsel van toepassing in tuchtzaken: hij wijst op het feit dat het volledige strafdossier ter inzage had moeten liggen en niet enkel “een nietige selectie”, dat de oproepingsbrief niet beantwoordt aan de eisen van artikel 6.3 EVRM en dat de tuchtprocedure had moeten worden opgeschort.

Uit de inhoud van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat deze exclusief is gesteund op de verklaring die verzoeker zelf heeft afgelegd naar aanleiding van de op 28 juli 2011 doorgevoerde huiszoeking. Deze met zijn toestemming gegeven huiszoeking bracht aan het licht dat tal van verboden producten in zijn woning werden aangetroffen. De verklaringen, opgetekend in een

niet van valsheid beticht proces-verbaal, zijn als dusdanig voldoende om een tuchtprocedure jegens verzoeker te starten. Het is aldus niet nodig het volledig strafdossier op te vragen aangezien de feiten evident zijn en zelfs door verzoeker worden toegegeven.

Met betrekking tot eventuele onvolkomenheden in de oproepingsbrief, dient opgemerkt dat de ontstentenis van verweer in de tuchtprocedure op dit punt tot de verwerking heeft geleid van het recht om een op dat aspect betrokken middel te doen gelden in het kader van een annulatieberoep. Concreet betekend dit dat verzoeker zich niet voor het eerst voor de Raad van State kan beklagen over het gebrek aan een voldoende duidelijke omschrijving in de oproepingsbrief van de disciplinaire commissie van hetgeen hem ten laste is gelegd, aangezien hij voor de tuchtoverheid de vermeende vaagheid van de tenlastelegging niet heeft opgeworpen.

Het opstarten en het voor bewezen houden van een tuchtvordering betekent niet dat het vermoeden van onschuld, waarvan de betrokkene tijdens het strafonderzoek geniet, miskend wordt. De ontstentenis van een strafrechtelijke uitspraak verhindert niet dat de tuchtinbreuk op grond van zelfstandig verzamelde gegevens voor bewezen wordt gehouden. In casu kon de Disciplinaire Raad, en in eerste instantie de Disciplinaire Commissie, op grond van de door hem of haar verzamelde of verkregen gegevens de tuchtprocedure opstarten. De resultaten van het lopende strafonderzoek dienden dan ook niet te worden afgewacht.

Het eerste middel is niet gegrond.

B. Tweede middel

6. Verzoeker voert als tweede middel aan: schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, het disproportioneel karakter van de sanctie en machtsoverschrijding.

Uiteenzetting van het middel

6.1. Verzoeker voert het volgende aan:

“Aangezien artikel 70 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 20 juni 2008 houdende uitvoering van het decreet van 13 juli 2007 inzake medisch en ethisch verantwoorde sportbeoefening de Vlaamse Regering een ruime appreciatiebevoegdheid toekent;

Dat zij immers de mogelijkheid heeft een uitsluiting van twee jaar op te heffen of te verminderen wanneer blijkt dat er geen sprake was van een intentie om de sportprestatie te verbeteren of het gebruik van een prestatieverbeterende stof te maskeren;

Dat zij daarnaast de mogelijkheid heeft de normaal toepasselijke uitsluitingsgrond te verlengen tot maximaal vier jaar wanneer wordt vastgesteld dat er verzwarende omstandigheden zijn die de oplegging van een langere uitsluitingsperiode dan de standaardsanctie rechtvaardigen;

Dat de Vlaamse Regering aldus kan beslissen geen uitsluiting op te leggen, evenals kan beslissen een uitsluiting oplopende tot 4 jaar op te leggen;

Dat op de overheid de plicht rust om, in materies waar zij over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt, haar beslissingen uitvoeriger te motiveren;

Dat de motivering die de disciplinaire commissie en aldus ook de disciplinaire raad geven voor het opleggen van de zwaarste sanctie echter onvoldoende is en getuigt van een stereotiep karakter, nu zij in essentie gericht is op de ernst van de feiten en de noodzaak om het gebruik van doping te ontraden door het opleggen van een voorbeeldsanctie;

Dat in casu de strafmaat aldus op een "louter mechanische wijze" vastgesteld werd, zonder rekening te houden met de concrete elementen van het dossier;

Dat de motieven voor het verantwoorden van de zwaarste sanctie immers een loutere stijlformule zijn waarvan niet blijkt dat zij is aangepast aan het concrete geval, te weten aan de persoon van verzoeker en aan de - gelet op het loutere bezit doch geen gebruik in hoofde van verzoeker - relatieve ernst van de bewezen inbreuk;

Aangezien de opgelegde sanctie - gelet op het feit dat er verder slechts 1 disciplinair dossier van verzoeker gekend is, waarin hij dan nog werd vrijgesproken enerzijds en de aanzienlijke schade voor de verdere carrière van verzoeker en de langdurigheid van de opgelegde sanctie anderzijds - manifest disproportioneel is;

Dat met de elementen die eigen zijn aan de situatie van verzoeker immers geenszins afdoende rekening werd gehouden;

Dat verzoeker namelijk onmiskenbaar leed aan verschillende medische aandoeningen en hiervoor in het verleden wel degelijk dopingproducten diende in te nemen;

Dat de disciplinaire commissie en de disciplinaire raad echter toch beslist hebben onmiddellijk de zwaarste sanctie op te leggen, terwijl hiertoe - gelet op de afwezigheid van disciplinaire antecedenten - geen enkele reden was;

Dat bovendien, overeenkomstig artikel 70, §3 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 20 juni 2008, een uitsluiting van twee jaar wordt verminderd of vervangen door een berisping wanneer blijkt dat er geen sprake was van een intentie om de sportprestatie te verbeteren of het gebruik van een prestatieverbeterende stof te maskeren;

Dat de ten laste gelegde inbreuk enkel het bezit van verboden stoffen en

methoden betrof;

Dat immers alle dopingcontroles die verzoeker recentelijk had ondergaan een negatief analyseresultaat hadden opgeleverd;

Dat dit bevestigd wordt door de disciplinaire commissie in haar beslissing dd.27/09/2011;

Dat verzoeker dan ook geenszins de intentie kon gehad hebben zijn sportprestatie te bevorderen, daar hij de zogenaamd aangetroffen verboden middelen thans in geen geval heeft ingenomen;

Dat hij er zodoende immers moeilijk kon op uit zijn geweest zijn sportprestatie door het gebruik van verboden middelen te bevorderen, daar de sportprestatie er niet zal op vooruitgaan door het louter bezit van verboden middelen;

Dat de disciplinaire raad aldus geheel ten onrechte heeft gesteld dat de bewering dat verzoeker geen verbetering van sportprestatie beoogde, volstrekt ongeloofwaardig is;

Dat daarenboven de disciplinaire raad op basis van een verklaring van verzoeker tot het besluit komt dat het wel degelijk om bewust dopinggebruik ging met het oog op prestatieverbetering;

Dat verzoeker echter in geen geval het gebruik van doping werd ten laste gelegd;

Dat immers, zoals reeds vermeld, alle recente dopingcontroles een negatief analyseresultaat toonden;

Dat men aan een onder druk afgelegde verklaring van verzoeker in geen geval meer geloofwaardigheid kan hechten dan aan de volstrekt objectieve resultaten van een dopingcontrole;

Dat in ieder geval de disciplinaire commissie zodoende op geheel onaanvaardbare motieven aanneemt dat verzoeker de intentie had de sportprestatie te verbeteren;

Dat zij zich hiervoor immers baseert op een zogenaamd dopinggebruik van verzoeker dat geenszins aan de orde is, daar verzoeker enerzijds steeds negatieve analyseresultaten heeft bekomen en hem anderzijds geen gebruik van doping werd ten laste gelegd;

Dat de beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven met machtsoverschrijding genomen is (R.v.St., 4 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St., 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St., 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519) en verzoeker aldus geheel ten onrechte zulke zware sanctie werd opgelegd;”.

6.2. In de memorie van wederantwoord stelt verzoeker hetgeen volgt:

“Aangezien artikel 70 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 20 juni 2008 houdende uitvoering van het decreet van 13 juli 2007 inzake medisch en ethisch verantwoorde sportbeoefening de Vlaamse Regering een ruime appreciatiebevoegdheid toekent;

Dat zij immers de mogelijkheid heeft een uitsluiting van twee jaar op te heffen of te verminderen wanneer blijkt dat er geen sprake was van een intentie om de sportprestatie te verbeteren of het gebruik van een prestatieverbeterende stof te maskeren;

Dat zij daarnaast de mogelijkheid heeft de normaal toepasselijke uitsluitingsgrond te verlengen tot maximaal vier jaar wanneer wordt vastgesteld dat er verzwarende omstandigheden zijn die de oplegging van een langere

uitsluitingsperiode dan de standaardsanctie rechtvaardigen;

Dat de Vlaamse Regering aldus kan beslissen geen uitsluiting op te leggen, evenals kan beslissen een uitsluiting oplopende tot 4 jaar op te leggen;

Dat op de overheid de plicht rust om, in materies waar zij over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt, haar beslissingen uitvoeriger te motiveren;

Dat de motivering die de disciplinaire commissie en aldus ook de disciplinaire raad geven voor het opleggen van de zwaarste sanctie echter onvoldoende is en getuigt van een stereotiep karakter, nu zij in essentie gericht is op de ernst van de feiten en de noodzaak om het gebruik van doping te ontraden door het opleggen van een voorbeeldsanctie;

Dat in casu de strafmaat aldus op een "louter mechanische wijze" vastgesteld werd, zonder rekening te houden met de concrete elementen van het dossier;

Dat de motieven voor het verantwoorden van de zwaarste sanctie immers een loutere stijlformule zijn waarvan niet blijkt dat zij is aangepast aan het concrete geval, te weten aan de persoon van verzoeker en aan de - gelet op het loutere bezit doch geen gebruik in hoofde van verzoeker - relatieve ernst van de bewezen inbreuk;

Aangezien de opgelegde sanctie - gelet op het feit dat er verder slechts 1 disciplinair dossier van verzoeker gekend is, waarin hij dan nog werd vrijgesproken enerzijds en de aanzienlijke schade voor de verdere carrière van verzoeker en de langdurigheid van de opgelegde sanctie anderzijds - manifest disproportioneel is;

Dat met de elementen die eigen zijn aan de situatie van verzoeker immers geenszins afdoende rekening werd gehouden;

Dat verzoeker namelijk onmiskenbaar leed aan verschillende medische aandoeningen en hiervoor in het verleden wel degelijk dopingproducten diende in te nemen;

Dat de disciplinaire commissie en de disciplinaire raad echter toch beslist hebben onmiddellijk de zwaarste sanctie op te leggen, terwijl hiertoe - gelet op de afwezigheid van disciplinaire antecedenten - geen enkele reden was en de opgelegde strafmaat aldus wel degelijk onredelijk is;

Dat bovendien, overeenkomstig artikel 70, §3 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 20 juni 2008, een uitsluiting van twee jaar wordt verminderd of vervangen door een berisping wanneer blijkt dat er geen sprake was van een intentie om de sportprestatie te verbeteren of het gebruik van een prestatieverbeterende stof te maskeren;

Dat de ten laste gelegde inbreuk enkel het bezit van verboden stoffen en methoden betrof;

Dat immers alle dopingcontroles die verzoeker recentelijk had ondergaan een negatief analyseresultaat hadden opgeleverd;

Dat dit bevestigd wordt door de disciplinaire commissie in haar beslissing dd. 7/09/2011;

Dat verzoeker dan ook geenszins de intentie kon gehad hebben zijn sportprestatie te bevorderen, daar hij de zogenaamd aangetroffen verboden middelen thans in geen geval heeft ingenomen;

Dat hij er immers moeilijk kon op uit zijn geweest zijn sportprestatie door het gebruik van verboden middelen te bevorderen, daar de sportprestatie er niet zal op vooruitgaan door het louter bezit van verboden middelen;

Dat de disciplinaire raad aldus geheel ten onrechte heeft gesteld dat de bewering dat verzoeker geen verbetering van sportprestatie beoogde, volstrekt ongeloofwaardig is;

Dat daarenboven het gebrek aan positieve analyseresultaten inderdaad irrelevant is, daar verzoeker ten gevolge van dit gebrek louter het bezit van verboden middelen

werd ten laste gelegd;

Dat de verwerende partij hierbij evenwel uit het oog verliest dat de disciplinaire raad zelf op basis van een verklaring van verzoeker kennelijk tot het besluit komt dat het om bewust dopinggebruik ging met het oog op prestatieverbetering;

Dat zij aldus zelf een zogenaamd dopinggebruik van verzoeker ter sprake brengt;

Dat men evenwel aan een onder druk afgelegde verklaring van verzoeker in geen geval meer geloofwaardigheid kan hechten dan aan de volstrekt objectieve resultaten van een dopingcontrole;

Dat in ieder geval de zwaarste tuchtsanctie werd opgelegd op grond van onjuiste motieven;

Dat het beogen van de prestatieverbetering immers louter wordt afgeleid / kan afgeleid worden uit een zogenaamd dopinggebruik, doch er helemaal geen sprake is van dopinggebruik;

Dat de motivering van een tuchtstraf dan ook niet adequaat is wanneer rekening wordt gehouden met feiten welke niet in de oproepingsbrief zijn vermeld (R.v.St. (8e k.) nr. 162.274, 5 september 2006, A.P.M 2006 (samenvatting), afl. 8, 161; <http://www.raadvst-consetat.be> (15 april 2008); T. DE SUTTER, Het recht van verdediging in tuchtzaken: 60 jaar rechtspraak van de Raad van State, Gent, Larcier, 2009, 84);

Dat de oproepingsbrief, zoals hierboven reeds gesteld, ter zake zeer summier is doch het volgens verwerende partij toch duidelijk was dat verzoeker louter het bezit en niet het gebruik van verboden middelen werd ten laste gelegd;

Dat de disciplinaire commissie zodoende op geheel onaanvaardbare motieven aanneemt dat verzoeker de intentie had de sportprestatie te verbeteren;

Dat zij zich hiervoor immers baseert op een zogenaamd dopinggebruik van verzoeker dat geenszins aan de orde is, daar verzoeker enerzijds steeds negatieve analyseresultaten heeft bekomen en hem anderzijds geen gebruik van doping werd ten laste gelegd;

Dat de beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven met machtsoverschrijding genomen is (R.v.St., 4 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St., 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St., 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519) en verzoeker aldus geheel ten onrechte zulke zware sanctie werd opgelegd;

Dat er bovendien sprake is van machtsafwending wanneer de tuchtoverheid in werkelijkheid een ander feit heeft willen bestraffen (R.v.St. Hecq, nr. 176.060, 23 oktober 2007; R.v.St. Impatient, nr. 176.059, 23 oktober 2007);”.

Beoordeling

6.3. Artikel 24 van het decreet van 13 juli 2007 inzake medisch en ethisch verantwoorde sportbeoefening bepaalt dat elke sporter zich te allen tijde moet onthouden van dopingpraktijken als vermeld in artikel 3. Dit artikel 3 omschrijft als een dopingpraktijk “6° het bezit van verboden stoffen en methoden”.

Uit deze bepaling blijkt duidelijk dat het bezit van verboden stoffen en methoden als dusdanig voldoende is om afbreuk te doen aan de in artikel 24 vermelde onthoudingsplicht. Het feit dat hij niet de intentie heeft gehad

om de verboden stoffen ook daadwerkelijk in te nemen teneinde zijn sportprestaties te bevorderen, is irrelevant. In ieder geval kan dat argument niet worden aangevoerd in het kader van zogenaamde “verzachtende omstandigheden”.

Degene die zich aan een dergelijke dopingpraktijk schuldig maakt, wordt twee jaar uitsluiting opgelegd (artikel 70, § 2, 1° van het besluit van de Vlaamse Regering van 20 juni 2008 houdende uitvoering van het decreet van 13 juli 2007 inzake medisch en ethisch verantwoorde sportbeoefening). In de bestreden beslissing wordt verzoeker een uitsluitingsperiode van 4 jaar opgelegd, in acht genomen de verzwarende omstandigheden. Mede gelet op hetgeen verzoeker verklaart naar aanleiding van de huiszoeking op 28 juli 2011, kan het in aanmerking nemen van verzwarende omstandigheden niet als kennelijk onredelijk worden beschouwd.

Het tweede middel is niet gegrond.

C. Derde middel

7. De verzoeker voert als derde middel aan schending van artikel 144 van de Grondwet.

Uiteenzetting van het middel

7.1. Verzoeker voert het volgende aan:

“Aangezien de afdeling wetgeving van de Raad van State tijdens de parlementaire voorbereidingen van het decreet van 27 maart 1991 een grondwettigheidsbezwaar heeft opgeworpen;

Dat de in het decreet voorziene sancties, met name het verbod om aan enige sportmanifestatie en georganiseerde voorbereiding deel te nemen gedurende periodes van één maand tot twee jaar, de sportbeoefenaar in zijn persoonlijke vrijheid treffen aangezien hij niet meer mag deelnemen aan enige sportmanifestatie naar keuze, en in zijn vrijheid van vereniging aangezien een aansluiting bij een sportvereniging de facto verhinderd wordt daar hij zelfs niet collectief mag trainen;

Dat dergelijke rechten en vrijheden evenwel burgerlijke rechten zijn en, overeenkomstig artikel 144 van de Grondwet, behoren tot de uitsluitende bevoegdheid van de gewone hoven en rechtbanken;

Dat zowel de Gemeenschappen als de Staat onbevoegd zijn om betwistingen betreffende dergelijke rechten toe te vertrouwen aan rechtscolleges dan de gewone

hoven en rechtbanken aangezien enkel geschillen over politieke rechten aan een administratief rechtscollege kunnen worden toegewezen;

Dat uit het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State evenwel blijkt dat de sportbeoefening niet als een politiek recht kan worden gekwalificeerd;

Dat de afdeling wetgeving van de Raad van State hieruit heeft afgeleid dat de Vlaamse uitvoerende macht niet bevoegd is om een administratief gerecht op te richten of om een reglementering van administratieve aard in te stellen voor de bestraffing van het dopinggebruik;

Dat de disciplinaire commissie, alsmede de disciplinaire raad zodoende niet bevoegd zijn om aan de sporter een uitsluiting op te leggen, daar deze een beperking uitmaakt op zijn burgerlijke rechten die slechts door de gewone hoven en rechtbanken kunnen worden beoordeeld;”.

7.2. De verwerende partij antwoordt het volgende:

“C.1. ONONTVANKELIJKHEID VAN HET MIDDEL

54. Afgezien van de weinig precieze en accurate toelichting van het derde middel waaruit blijkt dat de verzoekende partij weinig oog heeft voor het onderscheid tussen een administratieve overheid en een administratief rechtscollege, stelt de verwerende partij vast dat het middel wordt geënt op de discussie naar aanleiding van de totstandkoming van het Decr. VI. Parl. 27 maart 1991 en geen rekening houdt met de gelijkaardige discussie naar aanleiding van de totstandkoming van het Decr. VI. Parl. 13 juli 2007.

55. Het derde middel is onontvankelijk.

C.2. ONGEGRONDHEID VAN HET MIDDEL

56. De bestreden beslissing stelt met betrekking tot de kritiek van de verzoekende partij

“ ...

04. De vaststelling dat de Raad van State in het verleden en louter recht doende op vorderingen tot schorsing van tenuitvoerlegging van beslissingen van de Disciplinaire Raad, in sommige individuele gevallen zodanige schorsing bevolen heeft, houdt niet in dat de te dezen bevoegde disciplinaire organen, met name de Disciplinaire Commissie en in graad van hoger beroep de Disciplinaire Raad, dienen aangezien als beoordelend geschillen met betrekking tot burgerlijke rechten waartoe zij niet bevoegd zouden zijn; deze organen zijn wettelijk geregeld en nemen louter disciplinaire maatregelen.

...”

De verwerende partij stelt vast dat de verzoekende partij nalaat om de overweging in de bestreden beslissing te betwisten, laat staan te weerleggen.

57. De gemeenschappen zijn, krachtens artikel 4, 9°, Bijz. Wet 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen (BWHI), bevoegd voor "de lichamelijke opvoeding, de sport en het openluchtlevens" en krachtens artikel 5, §1, I, 2°, van dezelfde bijzondere wet voor "de gezondheidsopvoeding alsook de activiteiten en diensten op het vlak van de preventieve gezondheidszorg, met uitzondering van de nationale maatregelen inzake profylaxies".

Uit de parlementaire voorbereiding van artikel 5, §1, I, 2°, BWHI blijkt dat inzake activiteiten en diensten op het vlak van de preventieve

- gezondheidszorg, de Vlaamse Gemeenschap onder meer bevoegd is voor "de medische sportcontrole, die verplicht wordt gesteld door de reglementering betreffende de uitoefening van bepaalde sporttakken (boksen, wielrennen), en de facultatieve controle".
58. Er kan geen enkele betwisting bestaan over de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap inzake medisch verantwoorde sportbeoefening. Het Grondwettelijk Hof heeft in het arrest nr. 69/1992 van 12 november 1992 als volgt overwogen (...):
- “ ...
- 5.B.2. Naar luid van artikel [128, §1], van de Grondwet regelen de Gemeenschapsraden, ieder wat hem betreft, bij decreet de persoonsgebonden aangelegenheden.
- Volgens artikel 5, §1, 1, 2°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen omvatten de in artikel [128, §1], van de Grondwet bedoelde persoonsgebonden aangelegenheden onder meer, wat het gezondheidsbeleid betreft, «de gezondheidsopvoeding alsook de activiteiten en diensten op het vlak van de preventieve gezondheidszorg, met uitzondering van nationale maatregelen inzake profylaxies».
- Uit de parlementaire voorbereiding van voormeld artikel 5, §1, 1, 2°, blijkt dat inzake activiteiten en diensten op het vlak van de preventieve gezondheidszorg, de Gemeenschap onder meer bevoegd is voor «de medische sportcontrole, die verplicht wordt gesteld door de reglementering betreffende de uitoefening van bepaalde sporttakken• (boksen, wielrennen), en de facultatieve controle» (Gedr. St.. Senaat, 1979-1980, 434, nr. 2, blz. 124-125).
- Het Grondwettelijk Hof heeft voormelde overwegingen recent bevestigd in de arresten nrs. 62/2008 van 10 april 2008, 112/2008 van 31 juli 2008 en 187/2008 van 18 september 2008.
59. De Vlaamse Gemeenschap wordt bovendien geacht, bij gebreke van enige uitdrukkelijke andersluidende bepaling, de volledige bevoegdheid te bezitten i.v.m. het uitvaardigen van regels die eigen zijn aan de hun toegewezen bevoegdheden, onverminderd de bevoegdheid van artikel 10, B.W.H.I.
- Het Grondwettelijk Hof heeft o.a. in het arrest nr. 69/1992 van 12 november 1992 als volgt overwogen (...):
- “ ...
- 5.B.3. Voor zover zij er niet anders over hebben beschikt, moeten de Grondwetgever en de bijzondere wetgever worden geacht aan de Gemeenschappen en de Gewesten volledige bevoegdheid te hebben toegekend tot het uitvaardigen van de regels die eigen zijn aan de hun toegewezen aangelegenheden, en zulks onverminderd de mogelijkheid om desnoods een beroep te doen op artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, gewijzigd bij bijzondere wet van 8 augustus 1988.
- Uit het voorgaande volgt dat artikel [128, §1], van de Grondwet, gelezen in samenhang met artikel 5, §1, I, 2°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, onder voorbehoud van de hierin vermelde uitzondering, het geheel van de gezondheidsopvoeding alsook van de activiteiten en diensten op het vlak van de preventieve gezondheidszorg aan de Gemeenschappen heeft overgedragen.
- ...”
- Het Grondwettelijk Hof heeft voormelde overwegingen recent bevestigd in de arresten nrs. 62/2008 van 10 april 2008, 112/2008 van 31 juli 2008 en 187/2008 van 18 september 2008.

60. Het bezitten van de volledige bevoegdheid impliceert de mogelijkheid voor de Vlaamse Gemeenschap om administratieve sancties te voorzien in de materies waarvoor zij ten gronde bevoegd zijn.
Dit blijkt uit het arrest van het Grondwettelijk Hof, nr. 18/1995, 2 maart 1995.
Het Grondwettelijk Hof bevestigt in het arrest nr. 62/2008 van 10 april 2008 de bevoegdheid om de naleving van het decreet strafbaar te stellen:
“...
B.13.2. Vermits de aangelegenheid van de medisch verantwoorde sportbeoefening binnen de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap valt, moet de Vlaamse decreetgever eveneens bevoegd worden geacht om de niet-naleving van de door hem op dat vlak uitgevaardigde regels strafbaar te stellen en ter zake te voorzien in strafuitsluitende verschoningsgronden.
...”
Zie ook de arresten nrs. 112/2008 van 31 juli 2008 en 187/2008 van 18 september 2008.
De gevolgde procedure respecteert ten volle het recht van verdediging en een beroepsmogelijkheid staat open bij de Raad van State zodat aan alle voorwaarden van artikel 6, E.V.R.M. is voldaan.
61. Het Advies Raad van State, Afdeling Wetgeving, L. nr. 20.094/8, Parl. St. VI. Parl. 1990-91, nr. 448/1, 78-80 maakt de volgende bedenkingen en bezwaren bij het Decr. VI. Parl. 27 maart 1991:
“...
In dat advies is gesteld dat de rechten die in dat voorstel aan de orde waren, verbonden zijn met ("se rattachent à) de vrijheid van de persoon en met de vrijheid van vereniging, gewaarborgd respectievelijk in artikel 7 en in artikel 20 van de Grondwet. Dat is ook zo in het heden onderzochte ontwerp: het verbod "aan enige sportmanifestatie en georganiseerde voorbereiding deel te nemen" gedurende periodes van één maand tot twee jaar, met een mogelijke verdubbeling in geval van herhaling, treft de sportbeoefenaar in zijn persoonlijke vrijheid en zelfs in zijn vrijheid van vereniging.
Dergelijke grondrechten of vrijheden zijn burgerlijke rechten.
10.1. Geschillen over burgerlijke rechten behoren, krachtens artikel 92 van de Grondwet, uitsluitend tot de bevoegdheid van de rechtbanken en hoven van de rechterlijke macht. De Gemeenschappen en de Gewesten zijn, evenmin als de Staat overigens, bevoegd om de beslechting van geschillen over burgerlijke rechten toe te bedelen aan rechtscolleges (die men pleegt administratieve rechtscolleges te noemen), andere dan de rechtbanken en hoven. Alleen geschillen over politieke rechten kunnen aan administratieve rechtscolleges worden toegewezen "bij wet". Men kan hier buiten beschouwing laten of dat ook "bij decreet" zou kunnen, daar het volstaat te stellen dat de sportbeoefening zeker niet als een "Politiek recht" kan worden gekwalificeerd.
10.2. De voorgestelde regeling zou dan, weze het met grote moeite, als een administratiefrechtelijke kunnen worden beschouwd.
De samenstelling van de commissie en van de raad waarin telkens een magistraat van de rechterlijke macht zetelt, maar vooral de procedureregels, geven het geheel het aanzijn van een echt rechtscollege, maar daartegenover staat dat de memorie van toelichting zelf de commissie en de raad kwalificeert als "administratieve organismen van de overheid". Zelfs mochten zij dat al zijn, dan nog moet men stellen,

zoals in het voormelde advies L. 16.264/VR van 's Raads verenigde kamers, dat vanzelfsprekend onmogelijk kan worden aanvaard dat zij (de administratieve commissie) eenzijdig beslissingen zou kunnen nemen die het, zelfs onrechtstreekse, gevolg zouden hebben dat een persoon voor een bepaalde tijd en vooral definitief de uitoefening van sommige van zijn burgerlijke rechten, in het bijzonder van zijn beroepswerkzaamheden wordt ontzegd. De omstandigheid dat door de Raad van State toezicht kan worden uitgeoefend in de geschillenberechting op eis tot nietigverklaring, verandert niets aan de relevantie van die opmerking" (vertaling).

10.3. Hoe goed en begrijpelijk de bedoeling van de Executieve moge zijn om een doelmatig systeem van rechtshandhaving op te zetten, ter vervanging van een blijkbaar te kort schietend strafrechtelijk systeem, toch moet de Raad van State stellen dat de Vlaamse Raad bevoegd is noch om een administratief rechtscollege op te richten, noch om een regeling in te voeren van administratiefrechtelijke aard. Daaraan kan duidelijkheidshalve worden toegevoegd dat de nationale wetgever daartoe evenmin bevoegd zou zijn.

11. Daar de rechtsgrond ontbreekt om inbreuken gepleegd door sportbeoefenaars te bestraffen door een administratief rechtscollege of door een orgaan van het actief bestuur, kan worden onderzocht of een decreet elke sportvereniging zou kunnen verplichten een nauwkeurig omschreven tuchtrechtelijk systeem op te zetten ter bestraffing van de leden van die vereniging, en dit "ter vervanging", zoals in de memorie van toelichting is gesteld, van de heden geldende maar niet doelmatig gebleken strafrechtelijke sanctionering.

...

62. In de Memorie van Toelichting, Parl. St. VI. Parl. 1990-91, nr. 448/1, 4-7 zijn deze bedenkingen en bezwaren op overtuigende wijze weerlegd en welke hier wordt hernomen:

“...

2. Macht van de decretale wetgever
(...)

A.2. Van overheidswege ingerichte tuchtregeling.

Zoals hiervoor reeds werd opgemerkt voorziet het ontwerp in de oprichting van een disciplinaire commissie en een disciplinaire raad, met bevoegdheid om disciplinair op te treden tegen sportbeoefenaars, voor zover deze niet vallen onder de toepassing van een erkende interne tuchtregeling.

De bedoelde organen zijn organen van het actief bestuur. Ondanks de aan de sportbeoefenaar toegekende structurele en procedurele waarborgen (zie artikelen 32 tot en met 35, en 38), zijn die organen geen rechtscolleges. In de door de Raad van State in zijn advies gebruikte terminologie, vertoont de opgezette regeling dus een "administratiefrechtelijk" kenmerk (overwegingen 10 en 10.2).

Met verwijzing naar een advies van de Raad van State, afdeling wetgeving, van 6 maart 1985 over een voorstel van decreet van mevrouw Spaak "relatif à certains aspects de l'éthique sportive" (Doc. Cons. Comm. fr., 1983-84, nr. 145- 1), herhaalt de Raad zijn standpunt dat een orgaan van het administratief bestuur geen eenzijdige beslissingen zou kunnen nemen die het, zelfs onrechtstreekse, gevolg zouden hebben dat een persoon voor een bepaalde tijd en vooral definitief de uitoefening van sommige van zijn burgerlijke rechten, in het bijzonder van zijn beroepswerkzaamheden wordt ontzegd (overweging 10.2).

Klaarblijkelijk steunt die conclusie op artikel 92 van de Grondwet (zie overweging 10.1). Volgens die bepaling behoren geschillen over burgerlijke rechten tot de exclusieve bevoegdheid van de hoven en rechtbanken, hetgeen inhoudt dat een bestuurlijke overheid niet over zulke geschillen uitspraak zou mogen doen. (Rdpl. Cass. 21 december 1956, Arr. Verbr., 1957, 279; met conclusie advocaat-generaal W.J. Ganshof van der Meersch, Pas., 1957, I, 430.)

Het toepassingsgebied van artikel 92 is echter beperkt. Net zoals artikel 93, dat betrekking heeft op geschillen over politieke rechten, heeft het geschillen over subjectieve rechten tot voorwerp. Geschillen die niet tot werkelijk voorwerp hebben een betwisting over subjectieve rechten, vallen daarentegen buiten het toepassingsgebied van de artikelen 92 en 93. (Cass. 10 april 1987, met conclusie advocaat-generaal J. Velu, Arr. Cass., 1986-87, 1043.)

De geschillen waarover de disciplinaire commissie en de disciplinaire raad te oordelen zullen hebben, hebben geen betrekking op de rechten en verplichtingen welke de sportbeoefenaar heeft ingevolge de door hem in het privaatrechtelijk verkeer en de beoefening van zijn sport gesloten overeenkomsten of buiten overeenkomst gestelde handelingen. De genoemde organen zullen daarentegen wel de gedragingen van de sportbeoefenaar toetsen aan de regels van de deontologie, in het bijzonder deze die verband houden met de medisch verantwoorde sportbeoefening, welke strekken tot bescherming van de sportbeoefenaar zelf en tot het verzekeren van een eerlijke competitie; desgevallend zullen die organen die bij het ontwerp bepaalde sancties toepassen welke inderdaad kunnen gaan tot de beoordeling van de geschiktheid van de betrokkene om nog aan enige sportmanifestatie of georganiseerde voorbereiding deel te nemen en dus tot het uitspreken van de sancties van tijdelijk verbod van deelneming aan zulke activiteiten.

Dit alles betekent echter in het geheel niet dat die organen uitspraak zouden doen over een geschil als bedoeld in artikel 92 van de Grondwet. Het standpunt van de Raad van State, afdeling wetgeving, van 6 maart 1985, bevestigd in het advies over het voorontwerp van decreet, neemt in de jurisprudentie een geïsoleerde positie in. Dit standpunt wordt immers uitdrukkelijk tegengesproken door de vaste jurisprudentie van het Hof van Cassatie en van de Raad van State, afdeling administratie.

Volgens het Hof van Cassatie levert tuchtrechtspraak in de regel inderdaad geen geschil op als bedoeld in artikel 92 van de Grondwet. (Zie, o.m., Cass. 27 november 1957, Arr. Verbr., 1958, 100.) De omstandigheid dat, naar aanleiding van een tuchtprocedure, een tuchtmaatregel wordt uitgesproken welke - zoals in het geval van de sportbeoefenaar - gevolgen kan hebben op bepaalde burgerlijke rechten, doet hieraan geen afbreuk. (Zie, o. m., Cass., 15 juni 1979, Arr. Cass., 1978-79, 1232. Zie voor de meest recente bevestiging van dit beginsel, Cass., 2 november 1989, Arr. Cass., 1989-90, op zijn datum; Pas., 1990, I, 262; R. W., 1989-90, 924.) De Raad van State, afdeling administratie, heeft zich bij die opvatting aangesloten, eraan toevoegend dat tuchtzaken vreemd zijn, niet enkel aan de burgerlijke rechten, maar zelfs aan de subjectieve rechten in het algemeen. (R.v.St., 14 juli 1983, Cazier, nr. 23.452.)

Zelfs indien aangenomen zou worden dat de door de genoemde organen opgelegde maatregelen geen tuchtsancties, doch administratieve sancties zouden zijn, dan nog zou artikel 92 van de Grondwet niet beletten dat de wetgever de bevoegdheid ter zake aan die organen van het actief bestuur

toekent. (Vermeulen, P., Administratieve sancties in België, Preadvies voor de Vereniging voor de vergelijkende studie van het recht van België en Nederland, 1971, gestencilde uitg., nr. 32.). De praktijk toont trouwens aan dat de wetgever in het verleden tal van bestuurlijke organen met een soortgelijke bevoegdheid bekleed heeft. (Zie ook Coremans, H, De administratieve sanctie - Naar een omlijning van het begrip, R.W., 1964-65, 753-763).

De door het ontwerp ingerichte administratief-tuchtrechtelijke regeling is derhalve niet strijdig met artikel 92 van de Grondwet.

63. De verwerende partij bij deze stelt vast dat de verzoekende partij zich ermee vergenoegt te verwijzen naar het Advies Raad van State, Afdeling Wetgeving, L. nr. 20.094/8 zonder ook maar op enige wijze aan te geven om welke redenen de weerlegging in de Memorie van Toelichting ontoereikend zou zijn.

De Raad van State heeft dan ook reeds in het verleden terecht geoordeeld dat een dergelijke formulering van het middel - welke overigens in een later procedurestuk niet verder kan worden uitgewerkt - in elk geval geen ernstig karakter heeft:

“..."

3.3.2.3. Overwegende dat de Vlaamse regering in de memorie van toelichting bij het decreet het grondwettigheidsbezwaar van de afdeling wetgeving beantwoord heeft; dat in het verzoekschrift niet uiteengezet wordt op welk vlak dat antwoord niet deugdelijk zou zijn of dat rechtspraak en rechtsleer sindsdien geëvolueerd zouden zijn; dat voorts de Raad van State in de gegevens die hem tot aan het sluiten van de debatten zijn voorgelegd geen elementen aantreft om, in het kader van de prima facie benadering die hij in schorsingszaken aanhoudt, eerder het standpunt van verzoeker dan het antwoord daarop van de verwerende partij bij te vallen; dat het middel niet ernstig is;

“..."

64. De Raad van State heeft op grond van voormeld verweer in het arrest HEYDENS, nr. 207.227, 6 september 2010 reeds uitdrukkelijk het volgende geoordeeld:

“..."

22. In de mate de verzoeker in het middel aanvoert dat de Vlaamse overheid onbevoegd is voor de beteugeling van dopingvergrijpen, moet worden vastgesteld dat luidens artikel 128, §1, van de Grondwet de Parlementen van de Vlaamse en de Franse Gemeenschap, elk voor zich, bij decreet de persoonsgebonden aangelegenheden regelen. Volgens artikel 5, §1, I, 2°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen omvatten de in artikel 128, § I, van de Grondwet bedoelde persoonsgebonden aangelegenheden onder meer, wat het gezondheidsbeleid betreft, "de gezondheidsopvoeding alsook de activiteiten en diensten op het vlak van de preventieve gezondheidszorg, met uitzondering van nationale maatregelen inzake profylaxies". Uit de parlementaire voorbereiding van dat artikel 5, §1, I, 2°, blijkt dat inzake activiteiten en diensten op het vlak van de preventieve gezondheidszorg, de gemeenschappen onder meer bevoegd zijn voor "de medische sportcontrole, die verplicht wordt gesteld door de reglementering betreffende de uitoefening van bepaalde sporttakken (boksen, wielrennen), en de facultatieve controle" (Parl St., Senaat, 1979-1980, nr. 434/2, pp. 124-125).

Voor zover zij er niet anders over hebben beschikt, hebben de

Grondwetgever en de bijzondere wetgever aan de gemeenschappen en de gewesten de volledige bevoegdheid toegekend tot het uitvaardigen van de regels die eigen zijn aan de hun toegewezen aangelegenheden. Behoudens andersluidende bepalingen heeft de bijzondere wetgever het gehele beleid inzake de door hem toegewezen aangelegenheden aan de gemeenschappen en gewesten overgedragen. Hieruit volgt dat artikel 128, §1, van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 5, §1, I, 2°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, onder voorbehoud van de hierin vermelde uitzondering, het geheel van de gezondheidsopvoeding alsook van de activiteiten en diensten op het vlak van de preventieve gezondheidszorg aan de gemeenschappen heeft overgedragen. De in het dopingdecreet vervatte bepalingen betreffende de dopingpraktijken moeten worden beschouwd als regels betreffende de medisch verantwoorde sportbeoefening, die tot de preventieve gezondheidszorg behoren. De decreetgever heeft door die bepalingen aan te nemen aldus een aspect van de preventieve gezondheidszorg geregeld dat specifiek is voor de medische bescherming van sportbeoefenaars. Vermits de aangelegenheid van de medisch verantwoorde sportbeoefening binnen de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap valt, moet de Vlaamse decreetgever eveneens bevoegd worden geacht om de niet-naleving van de door hem op dat vlak uitgevaardigde regels strafbaar te stellen. In zoverre de verzoeker aanvoert dat de Vlaamse overheid onbevoegd is voor de beteugeling van dopingvergrijpen, faalt het middel naar recht.

23. In de mate de verzoeker zich in zijn middel steunt op de grondwettigheidsbezwaren die de afdeling wetgeving van de Raad van State in haar advies L. 20.094/8 ten aanzien van het ontwerpdecreet heeft geformuleerd kan het volgende worden opgemerkt : In het advies van de afdeling wetgeving is gesteld dat de voorgenomen regeling aangaande de disciplinaire commissie en de Disciplinaire Raad zeker niet als een tuchtrechtelijke regeling gezien kon worden (punt 9) maar als een gerechtelijke of een administratiefrechtelijke, waarbij de eenzijdige beslissingen van het bestuur verbonden zijn met de persoonlijke vrijheid en de vrijheid van vereniging van de persoon en dus met de burgerlijke rechten van de betrokkene (punt 10), terwijl geschillen over burgerlijke rechten uitsluitend tot de bevoegdheid van de rechtbanken en hoven van de rechterlijke macht behoren, terwijl onmogelijk aanvaard kan worden dat administratieve commissies eenzijdige beslissingen zouden kunnen nemen waarbij iemand zijn burgerlijke rechten -zijn beroepswerkzaamheden- tijdelijk of definitief ontnomen worden en terwijl de omstandigheid dat de Raad van State de administratieve beslissingen nietig kan verklaren aan die kritiek niets verandert (punt 10.2).

De Vlaamse regering heeft de memorie van toelichting de kritiek van de afdeling wetgeving inhoudelijk weersproken (ontwerp van decreet, p. 6 - 7). Er wordt hierbij inzonderheid gewezen op het feit dat artikel 92 -thans 144- van de Grondwet slechts van toepassing is wanneer het werkelijke voorwerp van het beroep een subjectief recht betreft, terwijl de geschillen waarover de disciplinaire commissie en de Disciplinaire Raad moeten oordelen "geen betrekking [hebben] op de rechten en verplichtingen welke de sportbeoefenaar heeft ingevolge de door hem in het privaatrechtelijk verkeer en de beoefening van zijn sport gesloten overeenkomsten of buiten overeenkomst gestelde handelingen [maar dat] de genoemde organen daarentegen wel de gedragingen van de

sportbeoefenaar toetsen aan de regels van de deontologie, in het bijzonder van de medisch verantwoorde sportbeoefening, welke strekken tot de bescherming van de sportbeoefenaar zelf en tot het verzekeren van een eerlijke competitie". Voorts wordt gesteld dat de sancties die de betrokken commissies toepassen "wel kunnen gaan tot de beoordeling van de geschiktheid van de betrokkene om nog aan enige sportmanifestatie of georganiseerde voorbereiding deel te nemen en dus tot het uitspreken van de sancties van tijdelijk verbod van deelneming aan zulke activiteiten [maar dat] zulks in het geheel niet betekent dat die organen uitspraak zouden doen over een geschil als bedoeld in artikel [144] van de Grondwet". Tevens wordt erop gewezen dat het standpunt van de afdeling wetgeving "in de jurisprudentie een geïsoleerde positie inneemt" aangezien het uitdrukkelijk tegengesproken wordt "door de vaste jurisprudentie van het Hof van Cassatie en van de Raad van State, afdeling administratie", die van oordeel zijn dat tuchtrechtspraak in de regel geen geschil als bedoeld in artikel 144 oplevert, ook wanneer de maatregel gevolgen kan hebben op bepaalde burgerlijke rechten (Cass. 27 november 1957; 15 juni 1979; 2 november 1989) en dat tuchtzaken vreemd zijn niet enkel aan burgerlijke rechten, maar aan de subjectieve rechten in het algemeen (R.v.St., nr. 23.452, 14 juli 1983 inzake Cazier) terwijl, zelfs indien ervan uitgegaan wordt dat er geen sprake is van tuchtsancties maar van administratieve sancties, in de rechtsleer wordt gesteld dat artikel 144 van de Grondwet niet belet "dat de wetgever de bevoegdheid ter zake aan die organen van het actief bestuur toekent" en dat "de praktijk trouwens [aantoont] dat de wetgever in het verleden tal van bestuurlijke organen met een soortgelijke bevoegdheid bekleed heeft.

...

65. Artikel 6, EVRM verhindert tot slot evenmin de tuchtbevoegdheid van de overheid ook al heeft deze gevolgen op burgerrechtelijk vlak.
66. De verzoekende partij gaat aldus niet enkel geheel voorbij aan de weerlegging van de kritiek van de Raad van State, Afdeling Wetgeving, maar evenzeer aan de rechtspraak van de Raad van State, Afdeling Bestuursrechtspraak op dit punt.
Een dergelijk middel kan onmogelijk als gegrond worden beschouwd.
67. Het derde middel is ongegrond."

7.3. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker hetgeen hij reeds aanvoerde in zijn verzoekschrift.

Beoordeling

7.4. Los van de vaststelling dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord niet verder ingaat op het antwoord van de verwerende partij, kan derhalve worden aangenomen dat hij zich neerlegt bij de repliek. Er dient op gewezen dat noch de Disciplinaire Commissie, noch de Disciplinaire Raad te

beschouwen zijn als administratieve rechtscolleges. Het verweer van de verwerende partij kan ten volle worden bijgetreden.

Het derde middel is niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertien november tweeduizend dertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Pierre Barra,	staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen